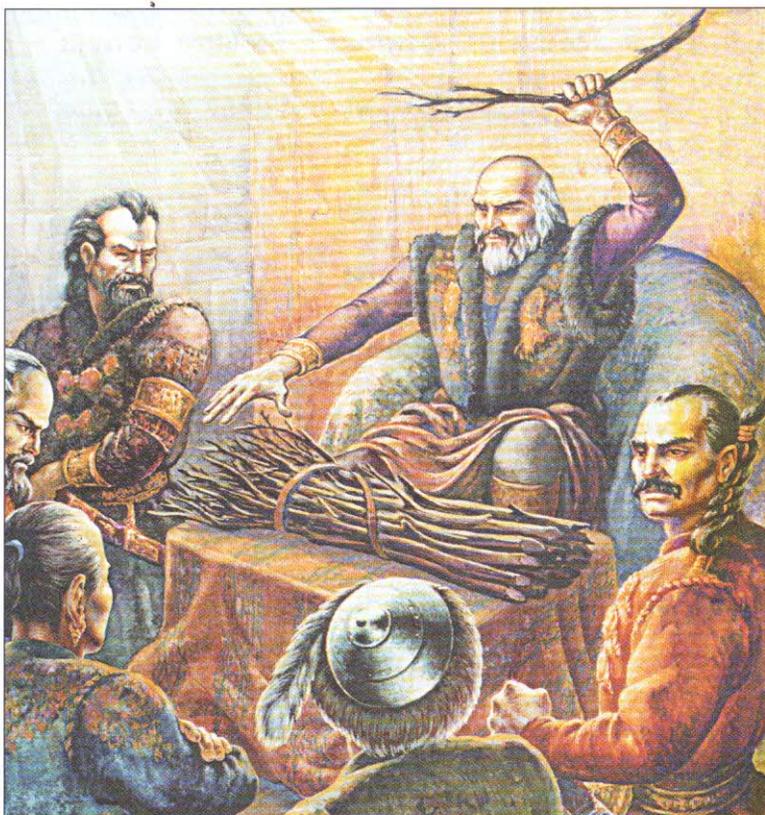

БОРБА®

На 4 април 2001 г. царь Симеон II се завърна в Родината след принудително полувъковно изгнание и оповести своите намърения за активно участие в политическия живот.

Въздействията за испанския вестник "ABC" Негово Величество обяснява, че за да се участва в това движение, не е необходимо човек да е републиканец или монархист. Просто той трябва да желае доброто на България.

Братя българи!

Настъпни дългоочакваният ден!

Настъпни решителният момент за действия.

Нека всички подкрепим "Националното движение Симеон II", за да пребъде България!

Нека се събудим от обзелата ни летаргия и апатия! Нека изпълним Кубратовия завет — да се обединим и последваме Царя български в името на националното ни спасение, за възраждане на българския дух и морални ценности, за оцеляване на българската държава, такава каквато нашите прадеди я запазиха за нас с цената на много свидни жертви.

Изъ Призива на БНФ (Инк.) към българския народ, отпечатанъ въ в. „Националенъ ПОДЕМЪ“

BORBA ©

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

MAY, 2001

Никога не ще забравимъ!

Кой търси индулгенции?

Нѣкой иска да забравимъ истината за преврата на 9 септември 1944 г., който комунистите извършиха съ помощта на Червената армия. Отъ дъното на обществото тогава излѣзоха министри, администрация, партийни секретари. Тѣ – БКП-секретарите, нареждаха кой да се ограби или убие, кой да се хвърли въ затворъ или концлагерь за храна на животните. Невинна кръвъ залѣ Родината. Въ чий интересъ е да се забравятъ фактите? Въместо истина – споръ за това, що е дисидентъ и кои били нашенските? Нима дисидентъ не е комунистъ, който търси индулгенция за опрощаване на престѣпленията му?

Червеното блато

*Богъ да прости всички убити безъ сждъ и присжда
и тѣзи отъ “народния сждъ”*

Студень северень вѣтъръ,
мрачна гъжговна есень,
танкове и въшки,
комунисти и смърть.
“Империя на злото”.
Лагери.
Сифилистици – предатели, убийци.
Реки отъ пролѣта невинна кръвъ.
“Призовавамъ твоего име, Господи,
Боже нашъ, Ти всичко виждашъ.”
Подгонени роби вървятъ къмъ хоризонта.
Утро.
Зора.
Кжсче синьо небе.

Стига животъ на колене.
Егна мастика вика:
“Танковетѣ да дойдатъ!”
Червени боянски ливади.
Лѣви завои.
Банкери, милиардери, мултаци,
мошеници, бандити.
“Милиятъ етнось” обещава.
Мизерия.
Робите, назадъ къмъ блатото.
Деца на майка България,
ще съмне!
Лъвътъ ще бжде съ корона.

Бориславъ Георгиевъ, жк “Слатина”, София

Никога не ще простимъ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Панриковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 50, брой 2

Книжка сто тридесетъ и сегма

Май 2001

Въпросъ на лична и обществена отговорностъ

Всеобщата декларация за правата на човѣка гласи:

Преамбюль: Като взе предвидъ, че признаването на достойнството, присъщо на всички членове на човѣшкия родъ, на тѣхнитѣ равни и неотмѣнни права, представлява основа на свободата, справедливостта и мира въ свѣта...

Общото събрание провъзгласи тази всеобща ДЕКЛАРАЦИЯ

за правата на човѣка като обща мѣра, къмъ постигането на която трѣбва да се стремятъ всички народи и държави, така че всѣки човѣкъ и всѣки органъ на обществото, имайки предвидъ постоянно тази декларация, да се стремятъ чрезъ просвѣта и образование да съдействатъ за зачитане на тѣзи права и свободи и чрезъ последователни национални и международни мѣрки да осигурятъ тѣхното всеобщо и ефикасно признаване и спазване както срѣдъ народитѣ и държавитѣ членки на организацията, така и срѣдъ народитѣ отъ териториитѣ, намиращи се подъ тѣхна юрисдикция.

Членъ 1. Всички хора се раждатъ свободни и равни по достойнства и права. Тѣ сж надарени съ разумъ и следва да се отнасятъ помежду си съ духъ на братство.

Разбирайки духа, значението и смисъла на та-

зи декларация, сега действащата българска Конституция казва:

Чл. 42 (1) Гражданинѣ, навършили 18 години, съ изключение на поставенитѣ подъ запрещение и изтърпяващитѣ наказание лишаване отъ свобода, иматъ право да избиратъ държавни и мѣстни органи и да участватъ въ допитване до народа.

(2) Организацията и редътъ за произвеждане на избори и референдуми се опредѣлятъ съ законъ.

Основенъ принципъ въ нашето държавно устройство е, че народътъ чрезъ своитѣ представители упражнява конституционно-учредителната власт. Това означава, че той делегира конституционно дадени му права на избрани отъ него представители, които заедно опредѣлятъ границитѣ и органиитѣ на държавната власт. Отъ това следва, че **следъ като народътъ е носителъ на върховнитѣ права въ държавата, то той е носителъ и на върховното задължение чрезъ вота си да делегира тѣзи права на свои избраници**, които въ най-висока степенъ ще охранятъ правата му. Веднѣжъ овластенъ регионално, народниятъ избраникъ става изразителъ не само на правата на опредѣленъ регионъ, а на цѣлото общество. Въ това се състои голѣмата отговорност, която поема народниятъ избраникъ и съответно голѣмата отговорност на гражданинѣ, които сж повѣрили представителство-

то си на него. Защо? Защото тѣ, народнитѣ избраници, сж натоварени по силата на обществения договор, Конституцията, да създават общозадължителни правила за поведение - законѣ, които регламентират отношенията въ оществена еидница, наречена държава. Съвременно въ своята съвкупность (народно събрание) тѣ упражняват и контролъ върху дейността на изпълнителната власть като цѣло и ресорно.

Отъ казаното дотукъ е ясно, че следъ като народнитѣ избраници действатъ въ рамкитѣ на своето оправомощаване, **жизнено необходимо е оправомощителтъ въ своя изборъ да бжде пре-**

цизень по отношение на моралнитѣ и интелектуални качества на избраника си.

Затова наше задължение е активно да участваме въ избора на тѣзи, въ чиито рѣце ще поставимъ защитата на живота, имота и честъта си. Въздържайки се да упражнимъ правото си на изборъ, ние се лишаваме и отъ правото на контролъ върху неговитѣ действия. Въ този смисълъ личното ни право да участваме или не въ избора се превръща въ лично задължение съ огледъ отговорността ни предъ нашитѣ майки и бащи, предъ децата ни и предъ онѣзи, които ще творятъ историята на Родната ни въ бждеще.

БОРБА

Становище на Централния управителенъ съветъ на Българския националенъ фронтъ (Инк.)

Относно зачестилитѣ спекулации въ българския печатъ и електронни меди и по поводъ евентуалното участие на Н. В. Симеонъ II въ политическия животъ на България

Централниятъ управителенъ съветъ на БНФ (Инк.) се чувства задълженъ да заяви, че изявленията на партии, съюзи, движения, клубове и групи, направени чрезъ пресата и електроннитѣ меди, ангажиращи името и действията на Н. В. Симеонъ II, най-често изопачаватъ направенитѣ отъ него изявления или частъ отъ тѣхъ, като ги използватъ за партийни или групови интереси.

Такива изопачавания и превратни тълкувания вредятъ на клаузата на България. Единствено официално оповестеното становище на Негово Величество отъ самия него, за начина, по който ще се включи въ българския политически животъ, ще сложи край на спекулациитѣ съ неговото име.

Що се отнася до евентуалнитѣ последици отъ едно таково участие, **нашето становище е и ще остане непромѣнено.**

Нова България трѣбва да се изгради като **правова, модерна, демократична държава**, на основата на непреходнитѣ ценности на възстановената **Търновска конституция**, съ всички произтичащи отъ това конституционни и правни последици.

Тази трѣбва да бжде отправната точка на новия пътъ, по който България ще поеме къмъ истински и необратими промѣни.

Тази позиция е отстоявана презъ цѣлото съществуване на организацията. Нея ще отстояваме и занаяпредъ.

За президиума на БНФ (Инк.):
Ал. Дърводѣлски, Г. Спасовъ
Секретаръ: Й. Ганчовски

Пълен текстът на обръщението на Н. В. Симеон II към българския народ - 6 април 2001 г., Двореца Врана, София

Мои сънародници!

Днешният ден е повратен в моя живот. Десетилетия наред съм живял с дълга си да ви служа. Десетилетия наред съм страдал заедно с вас за нещастната ни съдба. Никога обаче не ме е напускала вярата в свободна и силна България. **Бях щастлив в края на 1989 г., когато диктатурата рухна и се откри възможност за достоен и благополучен живот в цяла Източна Европа. Измъчвах се по-късно, когато видях, че мечтите отстъпват място на бедността и отчаянието.** През този период за мен нямаше нищо по-болезнено от вика за помощ на стотици съотечественици, намиращи се на границата на човешкото съществуване. Откликвах с каквото можех и колкото ми бе позволено.

Не бих искал да пренебрегна редица успехи във външната политика на България или положителните тенденции в икономическото развитие през 1999 г. и до есента на миналата година. Но над всичко стои мъката и нарастващият гняв на много хора. **Не е нито морално, нито политически оправдано, че по европейските стандарти повечето хора у нас, включително в селата и малките градове, живеят в мизерия, докато някои политици тънат в необяснимо охолство; че десетки хиляди наши дъщери и синове напускат България, прокудени от безперспективността; ще почти половината от българските граждани заявяват, че няма за кого и защо да гласуват. Необходими са незабавни промени на политическата система и на нейния морал.** Трябва почтеност. Почтеност във всичко! Дошло е съдбовно време за България и лично за мен. Воден съм от вярата и очакванията на стотици хиляди съотечественици.

Решен съм повече от всякога да изпълня историческия си дълг към България, ако на предстоящите парламентарни избори получа мощна подкрепа от вас.

Драги съотечественици,

Днес декларирам целта си да основа и поведе едно обществено движение за нов морал в политиката, за нови икономически решения с нови за България идеи и с нови хора като движеща сила.

С това обръщение към вас поставям началото на "Национално движение Симеон II" в името на три принципни цели:

Първо: бърза и качествена промяна в стандарта на живот у нас чрез постигане на функционираща пазарна икономика в съответствие с крите-

риите на Европейския съюз за членство и чрез увеличаване на потока от инвестиции в България на сериозния световен капитал. Готов съм да предложа схема от икономически мерки и социално-икономическо партньорство, посредством които не по-късно от 800 дни прочутото българско трудолюбие и предприемчивост ще променят живота ви.

Второ: скъсване с политическата патризанщина и обединяване на българската нация около изконните ни идеали и ценности, които са съхранили величието ѝ през хилядолетната ни история.

Трето: въвеждане на правила и институции, насочени към премахване на корупцията, която се е превърнала в главен враг на България, обричайки народа ни на бедност и отблъсквайки жизнено необходимия чуждестранен капитал.

Уверен съм, че голямото начало и кръщение то на "Национално движение Симеон II" ще стане на парламентарните избори чрез упражняването на

гражданския ви дълг и право на глас. **Гласувайки за Движението, вие ще сте истинските му създатели, а избраните депутати - изпълнители в Парламента на неговите цели и идеали.**

Движението, което предлагам, не е коалиция на съществуващи партии, нито на политически лидери. Прицелът на това движение не ще бъдат отделните партии или личности, тъй като аз не се конфронтирам с никого, а насъщните проблеми на България "Националното движение Симеон II" ще предлага нови идеи и ще търси обществена подкрепа и консенсус за реализацията им в името на по-добрия живот на всеки наш съотечественик без разлика на партийна принадлежност или етнически произход.

Разчитам на безрезервната подкрепа на всеки, който досега е вярвал в мен. Особено разчитам на висококвалифицираната младеж, която е моят най-силен потенциален съюзник в осъществяване на промените, които предлагам. Разчитам и на хилядите българи, живеещи в чужбина, които милеят за България и искат да ѝ помогнат!

Горещо желая да мотивирам за участие в изборите и онези от вас, които днес заявяват, че няма да гласуват, или че ще гласуват, но водени не от нов стимул за промяна, а от стереотип и даже страх от миналото. Това мое желание не е самоцел, а израз на дълбокото ми убеждение, че по-доброто бъдеще на България след 17-ти юни зависи от масовото ви участие на изборите.

Във всичко това е дълбокият смисъл на моята обществена роля, както и на Движението, което се ражда днес.

След срещите ми с вас из страната и воден от определени критерии, ще поканя съответния брой български граждани да попълнят изборителните листи на Движението и да се посветят на мисията на народен представител в истинския смисъл на думата. Ще се стремя мнозинството от кандидат-депутатите да бъдат хора, които просто са работили, страдали и вярвали в по-доброто бъдеще на народа ни. Разбира се, ще поканя и хора, участвали в политическия живот, заради техния опит и професионализъм, давайки си ясна сметка, че политическата стихия едва ли е пощадила нечия репутация. Освен това бих искал

Царският символ изобразява раковина. Тази раковина е символ на новото начало, прогреса, възраждането.

значителна част от депутатите да са жени, защото винаги съм вярвал, че тяхното участие е начин политиката да се направи по-човешка и заради това по-успешна! Винаги съм държал и ще държа на оценяването на хората по тяхната компетентност, а не на раздаване на постове по роднински връзки или партийна принадлежност.

Искам да ви уверя, че "Националното движение Симеон II" ще разполага с механизми, които ще направят неговите депутати непосредствено отговорни пред тези, които са ги избрали. Всеки, който приеме моята покана, ще носи и отговорността да се посвети на целите на Движението и на неговите високи изисквания за политически морал, а също трябва да е готов да се оттегли, когато доверието не е било оправдано.

Драги сънародници,

Осъзнавам напълно отговорността, която поемам с днешното обръщение към вас. Избрах този най-труден път, защото съм убеден, че е единственият за постигането на ново българско духовно и икономическо възраждане.

Твърди се, че току-що приетият закон за партиите бил предназначен да попречи да ме последват в промяната, която днес ви предлагам. Не желая да допусна, че това е възможно в една развиваща се европейска демокрация.

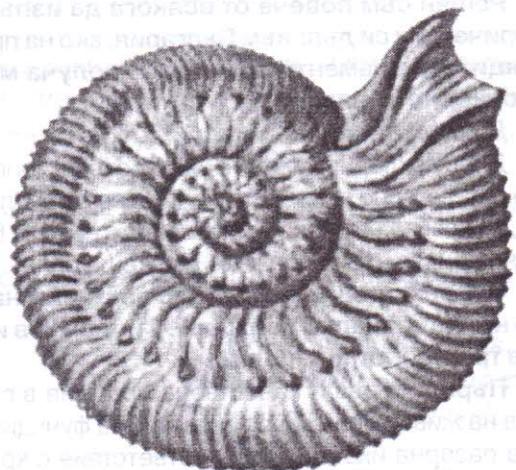
С нетърпение очаквам новите ми срещи с вас. Този път те ще бъдат не само срещи на надеждата, но и на решимостта и готовността за промяна.

За мен в този исторически момент да бъда лидер има смисъл единствено ако работя за всички. Моята сила е във вашата подкрепа! Заедно ще успеем, тъй като "Съединението прави силата".

Бог да ни помага!

Симеон II

София, 6 април 2001 г.

До учредителното събрание на
“Национално движение Симеонъ II”

Декларация

на Президиума на Екзекутивния бордъ
на Българския националенъ фронтъ (Инк.), САЩ

Относно учредяване на “Национално движение Симеонъ II”

Ваше Величество,

Българскиятъ граждани, прокудени отъ Отееството си, следъ окупацията му отъ Съветскиятъ войски и установяването на комунистическия режимъ, членуващи въ Българския националенъ фронтъ (Инк.) САЩ сж готови да отгадатъ силитъ си за дѣлото, на което Ваше Величество се е посветилъ. Ние искаме да работимъ за Родината си и въ нея да не бждемъ приемани като чужденци, както досега.

Заставаме задъ Ваше Величество!

Това е продължение на дългогодишната ни борба за напредъкъ и благоденствие на нашия изстрадалъ народъ. Ще отгадемъ силитъ си, както е казалъ Апостола - учени съ има, сиромаси съ труда, богати съ паритъ.

Усилията на Ваше Величество за изграждане на правова, икономически справедлива, национално силна, модерна, съвременна българска държава ще бждатъ увенчани съ успѣхъ, защото тѣ сж съ чисти помисли.

Съ Бога и Царя за България!

За президиума: Ал. Дърводѣлски, Г. Спасов

7 априль 2001 г., Чикаго

Изявление на Негово Величество Симеонъ II следъ избирането му за лидеръ на Националното движение

8 априль 2001 г.

Уважаеми дами и господа,

С тези няколко думи аз искам да ви изразя дълбоката си благодарност, че сте пожелали да ме изберете за лидер на нашето движение. Благодаря на всички допринесли материално и с голямото си усърдие. Благодаря за издръжливостта и подкрепата на правостоящите също. Които ме познават, знаят, че не съм оратор. Предпочитам действията и съм пестелив на думите и обещанията. Първо трябва да се види, а не да се обещава. Това тук е едно безпрецедентно мероприятие и от сега мога да предвидя, че ще има голям успех. Освен това днес ние даваме пример. Институциите на Република България дават пример на Европа със своята толерантност и демократичност на по-старите демокрации в Европа.

Нашето движение е народно - то е на и за всички българи, не е царско движение. Нека още от днес бъде ясно на всички учредители и сънародници, които не са успели да влязат днес тук, че за дневния ред на движението темата “царство” не съществува. Има по-належащи и по-интересни за населението приоритети. Аз съм реалист, прагматик и земен човек, животът ме е научил. През следващите месеци да не си губим времето с празни полемки върху темата република или монархия. Тази тема при сегашното положение няма да подобри положението на сънародниците ни. Това ще стане с конкретни неща през тези 800 дни.

Призивъ къмъ българския народъ отъ българскитѣ емигранти - членове и съмишленици на Българския националенъ фронтъ, Инк., Чикаго

Скъпи съотечественици,

Братя и сестри,

Ние, българскитѣ отъ всички краища на свѣта, сме съпричастни въ историческитѣ събития, опредѣлящи съдбата на Отечеството ни България!

На 4 април 2001 г. Царь Симеонъ II се завърна въ Родината, следъ принудително полувъзковно изгнание и оповести своитѣ намѣрения за активно участие въ политическия животъ.

Въ изявления за испанския вестникъ ABC Негово Величество обяснява, че за да се участва въ това движение не е необходимо човѣкъ да е републиканецъ или монархистъ. Просто той трѣбва да желае доброто на България.

Братя българи!

Настъпни дългоочакваниятъ день!

Настъпни решителниятъ моментъ за действия!

Нека всички предкрѣпимъ Националното движение Симеонъ II, за да пребже България!

Нека се събудимъ отъ обзелата ни летаргия и апатия! Нека изпълнимъ Кубратовия завет, да се обединимъ и последваме Царя Български въ името на националното ни спасение, за възраждане на българския духъ и морални ценности, за оцѣлѣване на българската държава такава, каквто нашитѣ прагъди я запазиха за насъ съ цената на много свидни жертви.

Приемайки програмата и гласувайки за Национално движение Симеонъ II ние ще гласуваме за възтържествуване на правдата и справедливостта, за перспективата, която Негово Величество очертава, България отново съ достоинство да заеме своето подобаващо мѣсто въ Европа, за възможността "бързо и качествено да се промѣни стандартътъ на животъ у насъ", да се скъса съ партизанщината и да се обедини българската нация около изконнитѣ ни идеали и ценности, които сж съхранили величieto ни презъ вѣквоветѣ.

Вдъхновени отъ тази перспектива, която се открива предъ нашето Отечество, предвождано отъ Царь Симеонъ II, всички ние, българскитѣ емигранти родолюбци отъ САЩ, Австралия, Южна Америка, Нова Зеландия, Канада, ЮАР, Азия и Европа, членове на Българския националенъ фронтъ **ви призоваваме** да се обединимъ и съ вота си на парламентарнитѣ избори категорично изразимъ своята воля за политическо управление на България, което да допринесе за българското духовно и икономическо възраждане.

Така всички българи по свѣта ще имаме възможността да работимъ единни за добруването на майка България!

Богъ да пази Царя и България!

2 май 2001 г., Чикаго

Симеонъ II и Вървата ни въ него - край на политическата ентропия въ България

Виолета Златева

Въ речника за чужди думи за понятието "ентропия" е казано следното: "Величина, чиято термодинамична функция се характеризира съ стремежъ на системата към равновесно, спокойно състояние".

Въ своя статия, публикувана въ сп. "Аналогъ" нѣколко месеца преди изборитѣ, известниятъ физикъ и главенъ редакторъ на списанието д-р Стенли Шмидтъ пише: "Сега въ САЩ се е възцарила политическата ентропия". Той цитира статия отъ преди 30 години. Въ нея изразява становище, че общество, въ което има различни виждания, е способно да произведе енергия и по този начинъ да върши полезни неща. Когато дветѣ партии въ Америка сж имали полярни платформи, "енергическия баланс" се нарушава и съответно се освобождаав сила, която "двигу" развитието на американското общество.

Въ последно време политическитѣ платформи на демократи и републиканци толкова сж се сближили, че не може да се говори за "полярни" различия. Въместо тѣхъ на пръвъ планъ изникватъ разногласия по несжществени детайли и така съ усрѣднени възгледи не може да се върви къмъ решаване на действително важни проблеми. Въ крайна смѣтка политическиятъ проецъ започва постепенно да живѣе съ "равномѣрно разпредѣление на енергията", т.е. съ ентропията.

Подобна политическа ентропия се забелязва и въ нашето общество следъ 1989 г. Ние сме свидетели какъ въ процеса на избори гласовитѣ се раздѣлятъ практически между червени и сини, което само потвърждава липсата на различия между дветѣ партии. Оттукъ следва, че обществото ни е приведено въ състояние на ентропия и затова **сега нѣма значение коя партия е на власт, защото и при еднитѣ, и при другитѣ малко се промѣнятъ нѣщата.**

Това, че страната се управлява отъ хора, съгласни единъ съ другъ по основни въпроси, представлява опасностъ даже ако убежденията имъ сж плодъ на здрава мисълъ. Опас-

ността се състои въ това, че такива управители едга ли ще могатъ да родятъ нови идеи. Липсата на различия между дветѣ редуващи се партии не може да задвижи машината и да произведе енергия - следователно нѣма развитие.

Отъ значение е да се отбележи още една опасностъ. Съвременната свѣтловна политика все по-често се бслѣсква съ проблемитѣ на производство и разпредѣление, на контролъ относно замърсяването на околната срѣда, на увеличаване продължителността на живота, на завоюване на космоса, на мира и т.н. Много е опасно, че решения по тѣзи въпроси взематъ хора, които нѣматъ никакви разлики.

Ние приветстваме напрежението презъ последнитѣ месеци, защото то може да помогне да се наруши политическата ентропия, която възпрепятства вземането на базисни решения относно функционирането на обществото. Време е повече хора да разбератъ вредата отъ двуполусния методъ на управление. Той не може да води страната ни къмъ развитие. Отъ самата сжщностъ на ентропията е явно, че количеството полезна работа, която можемъ да извлечемъ, зависи не толкова отъ количеството енергия, а отъ това какъ се разпредѣля тази енергия. За да бжда по-точна, ще направя аналогия съ физиката. Когато водата се нагрѣе до 100 градуса, енергията, която се съдържа въ нея, частично се превръща въ пара, която може да произведе полезна работа. Водата при това се охлажда, т.е. за извличане на полезна работа отъ нѣкоя система е нужно нарушаване на енергетическия балансъ. Когато парата се охлажда, тя се превръща обратно въ вода и по такъвъ начинъ системата се стреми къмъ енергетично равновесие.

Днесъ е необходима радикална и нееднозначна политическа философия, която да измени енергетичното равновесие, безъ което нашето общество едга ли ще има многообещаващо бждеще.

ОБРЪЩЕНИЕ към българския народ от Движение за национално възраждане "Оборище", Русе

Сънародници,

През 1946 г. въ условия на масовъ тероръ и военна руска окупация въ Царство България се провежда странно гласуване, наречено "референдумъ" - единъ абсолютно незаконенъ актъ, споредъ Търновската конституция и споредъ международното право. Правителството, назначено отъ Сталинъ, съ сила и фалшификация налага болшевишко-республикански моделъ на управление.

Репресиитъ въ страната се засилват, безъ сждъ и присжда се избиватъ или заточаватъ въ концлагери всички будни и родолюбиви българи, които сж срещу наложения еничарски окупационенъ режимъ. Управляващитъ еничари даватъ 48 часа на царското семейство да напусне страната.

Така Н. В. Симеонъ II, Царъ на българитъ, бѣ прогоненъ безъ актъ на абдикация или актъ за детронация, безъ да е лишенъ отъ поданство или граждански права.

Близо половинъ вѣкъ Царъ Симеонъ II живѣе въ изгнание, но никога не престава да мисли и работи за България. Натоваренъ съ мисията да възстанови българското царство, Господъ даде на Н. В. сили да надживѣе болшевишката империя и разпада на комунистическия режимъ въ България.

Но... създадената послушна дѣсница (СДС) трѣбваше да пази наложения отъ Сталинъ республикански моделъ, да узакони заграбения отъ комунистическата олигархия капиталъ и оневини виновнитъ за националната катастрофа, да запази влиянието на Русия въ страната (този пжтъ не е военна, а икономическа окупация).

Вече 12 години новопокръстениитъ демократи правятъ всичко възможно Н. В. Симеонъ II да стои далечъ отъ България. Презъ цѣлото време СДС заблуждаваше Царя, че стои задъ него, но още било рано за неговото завръщане. Сега СДС заявява, че не е въ дневния имъ редъ, а Петъръ Стояновъ призовава Н. В. Симеонъ II да се съобразява съ комунистическата конституция. За да си запазятъ паритъ и финансовитъ си империи "Олимпъ" и "Орионъ", управлѣващитъ признаватъ наложения съ оржжие "референдумъ".

Време е нѣкой да ги спре.

Трѣбва да го направимъ заедно, заради 1320 г. Българска държава, заради нашитъ славни царе и духовни водачи, заради паметъта на нашитъ дѣди и родители, дали живота си за България. Трѣбва да ги спремъ и заради 900 000 млади българи, напуснали страната, за да търсятъ работа и реализация въ чужбина.

Ние казваме - **стига!**

Движение за Национално възраждане "Оборище" застава задъ Н. В. Симеонъ II, царъ на българитъ, защото искаме да останемъ вѣрни на традициитъ въ българската политика и държавностъ отъ Възраждането насамъ.

Негово Величество идва съ мисия, дадена му отъ Бога. Той идва като венценосецъ на престола на славнитъ български царе и неговата духовна сила е залогъ за бждещето ни, държавното единство и народното благополучие.

Движение за национално възраждане "Оборище" декларира своитъ намѣрения да спомогне за промѣна и за установяване на нови правила и новъ общественъ договоръ между българскитъ граждани.

Ние призоваваме национално отговорнитъ партии да се обединятъ около Царъ Симеонъ II и да застанемъ заедно задъ мнозинството отъ българския народъ, което не иска повече да избира по-малкото зло.

Само Негово Величество Симеонъ II може да промѣни правилата на играта, наложени отъ СДС и БСП, която периодично довежда на власт бездариеето и лакомията.

*Секретаръ Николай Чукановъ
(съ съкращения)*

Вѣрниятъ пжтъ

На 17 и 18 юни 2000 г. въ Чикаго се състоя 27 редовенъ конгресъ на БНФ. Тамъ се взеха важни организационни и политически решения, едно отъ които бѣше да се засили присжтствието на БНФ въ българския печатъ. Нарѣдъ съ високонатриотичното списание "Борба" въ София започна отпечатването на вестникъ "Националенъ подемъ". Първитъ стжпки на вестника бѣха плахи, но днесъ той пое по вѣрния си пжтъ. Въ брой 15 отъ 12 априль 2001 г. се заявява, че вестникътъ застава твърдо задъ Царя на българитъ. За това изявление поздравявамъ отъ сърдце редакторския колективъ и отправямъ специаленъ поздравъ къмъ неговия директоръ г-нъ Гошо Спасовъ, който показа за семенъ пжтъ, че е единъ истински родолюбецъ. Вестникътъ намѣри своя вѣренъ пжтъ, но не така стои въпросътъ съ българския народъ. Той все още се лута изъ мъглявинитъ на нашия политически животъ. Презъ последнитъ години съмъ водилъ много разгооври съ наши емигранти и характерното е, че тѣ иматъ

еднакво виждане по въпроса за изграждането на нова България. Ето някои от тяхни мнения: "Възстановяването на Търновската конституция ще спаси България" - Сашо Дърводърски от Чикаго (САЩ), председател на БНФ. "Ние сме всички монархисти и легионери" - Миро Гергов от Бъфало (САЩ), член на ЦУС на БНФ. "Само ако бжде приета Търновската конституция, България ще се възобнови" - Лили Шмидт от Франкфурт на Майн (Германия). "Връщането на цар Симеон II на българския престол ще спаси България" - Ивалин Илиев от Аахен (Германия).

Какво е положението у нас. Негово Величество цар Симеон II създаде тук Национално движение Симеон II. То ще участва въ предстоящит парламентарни избори въ коалиция, носеща името на Движението. Народът иска Царя и той е тук. През последнит 11 години не сме имали такъв благоприятен шанс за спасяване от глада и мизерията. Този шанс дава възможност на българския народ да се изправи на крака и да заеме своето достойно място всрѣдъ европейскит народи. Това е последният шанс. Боже, укрепи гръбницата на Царя, за да поведе нашия народ по върния път и да спаси България!

Инж. Кирил Крумов, Враца

Драгомир Загорски, Калифорния

Британската преса събщи за антикорупционната платформа на новото движение, чиято цел е да възстанови морала въ политиката.

Цар Симеон Втори влиза активно въ българската политика. Царят обяви създаването на движение съ негово име, което ще участва въ изборит.

Негово Величество напусна принудително България като шест годишно дете, чрез фалшифицирано гласуване на референдумъ, обявен съ 92,97% за и 4,24% противъ. Да не се забравя, че въ 1946 г. поне 90% от последователит на монархията бѣха живи и озлобени от кланетата. Всички тѣ бѣха противъ кървавото управление на Юговци, Червенковци и Димитровци.

Хората бѣха доволни от управлението на цар Борис, когато нѣмаше два милиона гладни и един милион безработни. Въ това време добрият стар българинъ казваше: "На комунист и куче да нѣмаш доверие, защото не знаеш кога ще те ухапе". И все пак след кучешко ухапване можеш да се превържеш, то ще ти завърти опашка и ще ти мине. Малко по-късно хората разбраха, че комунистическото ухапване завършва съ посмъртна реабилитация. Тя е толкова очевидна, че могат да ти отпечатат лика на пощенска марка, както например на Трайчо Костов и многократно на изпратения от Москва сламеник на Георги Димитров.

Тук е мястото да изкажа едно мнение на голѣмия българинъ въ изгнание Димитър Вълчев, завършил журналистика въ Хале: "България е най-богатата държава на Балканския полуостровъ, затова всѣки иска да ни освобождава." И

Последната надежда за България

при едно разумно ръководство може да се изравни съ Швейцария. Аз му отговорих: "Бай Димитре, да изпратим една благодарствена телеграма на турцит, че 500 години ни пазѣха от "освободители"? - Той се усмихна!

За добрит намѣрения на "голѣмия брат" мога да цитирам великолѣпната книга "Сърбиенният код" от Иван Младенов, научен сътрудник въ института за литература при БАН, който пише: "Въ България, както въ никоя друга бивша комунистическа страна, живѣе огромна пета колона, състояща се от хора, открито служещи на Русия срещу България, завършили различни съветски гарнизони, сдобили се съ много власт и съ нѣкоя тумбеста Олга за жена."

Да не пренебрегваме и забранената книга от 1908 г. "Източният въпрос" от Петър Гудев съ псевдонимъ "Петвѣковъ", който цитира думит на немцостивия завоевател: "Да се убие у българит всѣко желание за въстание против руския князь Свѣтославъ, който заповѣдалъ при превземането на Пловдив да набиятъ на колъ 20 000 пленени български войници."

При една жестоко ограбена България от руския окупатор и комунистическит слуги, цар Симеон се нагърбва да извади от блатото опустошената Родина. **Задачата му е много тежка и всички българи трѣбва да го подкрепим** въ Отечеството и въ емиграция, защото въ негово лице виждаме единъ уменъ водачъ, неопетненъ съ комсомолски и комунистически идеи. Да не оставим цар Симеон II да бжде охапан от червентит кучета и посмъртно реабилитиран на пощенска марка...

Драгомиръ Загорски,
Калифорния

Гласувайте за неопетнения българинъ!

Братя сънародници, нѣма никакво значение дали имате републикански или монархически симпатии. Дали сте демократи, земедѣлци, съ лѣви или дѣсни разбирания. **Забравете идеитѣ си и гласувайте за единствения неопетненъ нашъ сънародникъ.** Не присвоилъ чужди имоти. Не убилъ. Не кралъ и не пралъ долари. Нито билъ преподавателъ по марксизъмъ. Нито секретаръ на комсомола. Нито сътрудникъ на престѣпния комунистически режимъ!

Моля да припомнимъ! Кѣде остана прекрасното мнение на чужденцитѣ за работливия, скромненъ и обичанъ българинъ, превърнатъ днесъ на гоненъ и неприятенъ печалбаръ въ странство.

Само срещу парче хлѣбъ комунистическата партия превърна робитѣ на сътрудници, доносници, ласкатели на окупатора и изпрати несъгласнитѣ по лагери и затвори. Тукъ ще спомена за една жалка история на обезличения:

Презъ 1972 г. гоиде въ Виена при менъ Кого Топаловъ - приятель отъ детинство. Разказа ми за невѣроятнитѣ и страховити мъчения, каквито преживѣлъ за 20 години по лагеритѣ и затворитѣ въ комунистическата

республика България.

Следъ нѣколко часовъ разговоръ, може би защото се познавахме отъ деца, го запитахъ: Кого бе, като бѣше 20 години по лагери и сега си на свобода, кажи ми дали **подписа?**

Той ме погледна съ насълзени очи и отговори: "Ако бѣше тамъ и **ти** щеше да подпишешъ." Много дни ме мъчеше този изпунатъ и неактиченъ въпросъ, защо го загадохъ и още повече ме мъчеше мисълта кѣде остана гордиятъ и неопетненъ българинъ, насилствено превърнатъ въ **робъ** за парчето хлѣбъ. Дали е върна мѣлвата, че 80% от българитѣ сж подписали предъ милицията декларация за доносничество и сътрудничество. Дали животътъ бѣ по-скъпъ отъ единъ подписъ, дали и азъ щѣхъ да го поставя, ако не бѣхъ оставилъ жена, дете и домъ и поелъ пътя къмъ свободата.

Нека се почувстваме наследници на Ботевъ и Левски, на нашитѣ трудолюбиви българи отъ старо време, които съ потъ на чело, но честно изкарваха хлѣба, радваха се на свободата си оставиха добро име предъ свѣта.

Да гласуваме за **неопетнения** българинъ и последваме неговия пѣтъ... Напредъ съ Търновската конституция за Царь Симеонъ II

Нека се въоръжимъ съ още малко търпение

Н. В. царь Симеонъ II направи онова, което се очакваше отъ доста време - включване въ политическия животъ въ България, когато на 6 априлъ 2001 г. обяви създаването на "Национално движение Симеонъ II", чийто лидеръ стана той.

Истина е, че отъ изказването му при учредяването на Движението, както и при последвалитѣ интервюта и особено предъ "Екип 4" на БНТ, царьтъ бѣше лакониченъ, дискретенъ, загадченъ, дори неясенъ. Но това свое поведение той оправда съ изказаната мисълъ, че е привърженикъ на гѣлата, а не на гумитѣ, т.е. не на обещанията.

Това отъ една страна. Отъ друга, прави впечатление реакцията на отгѣлни лица, минаващи за фактори и капациети, които реагираха по различни, а нѣкоя по не особено похвални начини. Всѣки споредъ личнитѣ си и егоистични интереси. Едни го осъждаатъ, други - иронизиратъ, трети проявяватъ скептицизмъ относно намѣренията и възможноститѣ му, а четвърти злорадстватъ предъ въроятносттата да не успѣе да изпълни всички формалности около регистрирането на Движението, което би му попречило да вземе участие въ предстоящитѣ парламентарни избори.

Между другото, много настоятелно се третира въпросътъ около вижданията и намере-

нията му относно дилемата монархия или република, както и съчетаването на положението му на царь и бждещъ републикански политически деець и не на последно мѣсто евентуалното наложително полагане на клетва предъ републиканската конституция.

Поставятъ се и питання около причинитѣ, подтикнали царя къмъ този ходъ - да се включи въ политическия животъ въ България.

За успокоение на скептицитѣ той ясно и недвусмислено заяви въ Русе, че въпросътъ за монархия или република не сжществува, а за да се включи въ напреварата въ парламентарнитѣ избори той се ржководи само и единствено отъ грижата и добритѣ намѣрения да помогне на България. Или, накратко казано, за бърза и качествена промѣна въ стандартитѣ на животъ, скъсване съ политическата партизанщина и обединяване на българската нация около изконнитѣ идеали и ценности и въвеждането на правила и институции, насочени къмъ премахването на корупцията.

За всичко това той има право да говори, защото неговото име не е свързано съ никаква престъпна групировка, разни пирамиди и не е кредитенъ милионеръ. Нѣма причини и основание да бжде обвиняванъ въ корупция. Той не е корумпиранъ.

Той се нагърбва съ неблагодарната работа на политически дѣецъ не заради материални облаги - палати и дворци. Той си ги има, отъ което подари на България. Справка, двореца Врана. Той не търси привилегии за децата си. Всички тѣ иматъ солидно образование и още по-солидни професии.

Въ този рѣдъ на мисли не остава нищо друго, освенъ да се въоржжимъ съ още малко търпение, да му пожелаемъ здраве, сили и успѣхъ въ изборитѣ, за да може да изпълни онова, което е намислилъ за доброто на България. Въ интересъ на истината много голѣма частъ отъ обикновенитѣ българи, наситили се на щедри, но празни обещания, гледатъ на царь Симеонъ II с надежда и вѣра.

А това, че царътъ слиза отъ висотата на своето положение на царь и навлиза въ предизборната напревара като обикновенъ гражданинъ, трѣбва да се приеме като велика саможертва отъ негова страна въ името на доброто на обичания отъ него български народъ.

За онези, които виждатъ въ негово лице само царя на българите, той заяви, че е царь Симеонъ и че Царь ще си остане.

При тези условия, нека да го подкрепимъ въ трудното и благородно дѣло, съ което се е заелъ, като гласуваме за него при предстоящитѣ парламентарни избори!

Нека му помага Богъ!

Маринъ Дековъ

Йорданъ Ганчовски

Празникътъ Трети мартъ, на който отдаваме дължимото като българи, е отъ изключителна величина въ нашата история. На този день следъ чужда военна намѣса и осеммесечна война бѣше подписанъ миренъ договоръ, споредъ който ние си оставахме васали на турския султанъ, а въ документитѣ на Русия не сжществуваха името ни. Това е историческиятъ фактъ.

Историята се пише отъ победителитѣ и тѣхнитѣ слуги - но времето пази въ сейфа си

Трети мартъ - единствениятъ, противоречивиятъ

истината.

Този празникъ е таченъ отъ народа ни, тъй като загъ него се крие жадуваната петь вѣка дума **освобождение**. И именно тази жажда и последвалитѣ действия на нашенски проводници на чужди интереси сж може би причината да остане въ сѣнка истината за този день. А тя е - **Трети мартъ има и мрачна страна - защото сме освободени, но раздѣлени на петь части**. Изпълнена е точка четвърта отъ руско-английското

тайно военно споразумение, която гласи: На териториите на юг от Дунав да не се създава монолитна славянска държава. И пръв реагира на този факт оцелялият по Божия милост апостол Стефан Стамболов. На Трети март 1878 г. в Сан Стефано той се обръща към княз Наршкин и му казва без Ваше височество: "По-добре да не ни бяхте освобождавали - преди поне бяхме единни". **Отговорът е типично руски: "За такива думи в Москва изпращат в Сибирь."** Тази фраза е символична - така ще се отнасят отпък насетне с всички българини, посмел да се усъмни в руската, а по-късно и съветската правда. Нещо повече - тази фраза ще добие чудовищната метаморфоза на физическото унищожение.

Хайде да си представим нагледно какво е станало на този ден - представете си едно зарочно, трудолюбиво семейство попада в затвор - поради съдебно недоразумение. Появява се незначителен юнак отникъде и го освобождава от затвора, като им казва - от днес сте свободни, но ще живеете в различни държави - бащата в една държава, майката в друга, синът в трета, дъщерята в четвърта, бабата и гдето - в пета.

Днес този ден е нашият национален празник - приега го набързо, както приега и Конституцията наскоро. Бихме приели един такъв национален празник само ако нямаше по-светли дати, където главни действащи лица са българи и в които дати нямат тъмни страни. **Такава дата, изпълнена с най-чистия въздух и най-безкористният порив на българския дух, е Съединението на България.** На тази дата българското семейство е събрано отново, този път не благодарение на, а въпреки; на този ден българският дух се изправя и казва в лицето на бившия си робител и в лицето на Великите

сили - **Вие сте силни, ние сме правни, отпък ние ще решаваме съдебните си.** И изпраща генерал губернатора на султана. Юрисдикцията престава да действа - действа фактът.

И тъй като става дума за национален празник, ще си позволя да спомена всички, които са допринесли за създаването и укрепването на нашата нация и които са оставили в съзнанието на политическия интерес и злото на деня. Бог да благослови:

Хан Аспарух - 681; хан Тервел - 700, хан Чурмесий - 721, хан Севар - 738, хан Кормисош - 753, хан Винеш - 756, хан Теелез - 762, хан Сабин - 765, хан Юмор - 766, хан Токму - 766, хан Паган - 767, хан Телериг - 768, хан Каргам - 777, хан Крум - 802, хан Омуртаг - 814, хан Маламир - 831, хан Пресиян - 836, цар Борис - 856, княз Владимир - 889, цар Симеон - 893, цар Петър Първи - 927, цар Борис Втори - 970, цар Роман - 977, цар Самуил - 991, цар Гаврил Радомир - 1014, цар Иван Владислав - 1015, цар Петър Втори - 1185, цар Калоян - 1197, цар Борил - 1207, цар Иван Асен Втори - 1218, цар Калоян Първи Асен - 1241, цар Михаил Асен - 1246, цар Калоян Втори Асен - 1256, цар Мизо Асен - 1256, цар Константин Асен - 1257, цар Ивайло - 1277, цар Иван Асен Трети - 1279, цар Георги Тертер Първи - 1280, цар Смилез - 1292, цар Чака - 1299, цар Теодор Светослав - 1300, цар Георги Тертер Втори - 1323, цар Михаил Шишман - 1323, цар Ивайло Стефан - 1330, цар Иван Александър - 1331, цар Иван Шишман - 1371, цар Иван Страцимир - 1356, княз Александър Първи Батенберг - 1879, цар Фердинанд - 1887, цар Борис Трети - 1918, цар Симеон Втори...

Бог да пази България!

Кой спаси българските евреи

Дългогодишни изследвания на чудовищния холокост върху евреите в Европа през Втората световна война, извършени предимно от учени от САЩ, Израел и други страни, доказаха, че България е единствената страна, спасила всички свои евреи. Това беше резултат от комплексен процес, в основата на който стоят духовните ценности на нашия народ. Окончателното, спасително и персонално отговорно решение обаче е взето по всички съществуващи данни от Борис III, цар на българите. Аргументът за това свое решение българският владетел осъществява не само въз основа на личните си възгледи, но и благодарение на ловко провокираното съдействие на протестни акции от депутати, начело с Димитър Пешев, Българската църква и творчески съюзи на интелектуалци. Никой сериозен и отговорен изследовател на холокоста не е оспорил този факт. **Така че в съзнанието на големата част от българското еврейство и на широката общественост в света отговорният спасител на всички до един над 49 000 български евреи беше цар Борис III.**

Всички документи и архивни източници, както и историческата литература, говорят категорично, че в визирият период на депортирането българският цар и българската изпълнителна власт не са имали съответната юрисдикция върху граждани от небългарски произход в Вардарска Македония и Бълморие. Съг-

ласно подписания статут до окончателния край на войната и подписване на мирните договори небългарските жители на тези територии са смътани за подвластни единствено на законите на Германия, окупирала тези земи с военни действия.

Опитите за преиначаване и фалшифициране на горните факти бяха настойчиво използвани от определени среди десетилетия наред. По понятни причини тези опити нѣмаха никакъв резултат. Научните изследвания и изводи бяха категорични. Като израз на благодарност от българските евреи през 1994 г. край Йерусалим бяха издигнати паметни плочи за цар Борис III, царица Йоанна, Димитър Пешев и митрополит Стефан.

Тѣкмо по това време не от други източници, а от отделни личности в България, се яви нов порив на загубилите всѣкаква научна подкрепа споменати по-горе среди - преиначаващи, манипулиращи и фалшифициращи историческите факти. **Воден от лични интереси и пристрастия, тогавашният президент Желю Желев нарече цар Борис III "военнопредатник".** Това бѣше нагла лѣжа и клевета, шокирала запознатото с въпроса обществено мнение. Отговорът на това свое поведение Желев видя сам при откриване музея на холокоста в САЩ на 21 април 1993 г., когато България не бѣше поставена между страните, спасили своите евреи. Протестите от наша страна донесоха повече унижения, отколкото коректив на "пропуската".

На 26 януари т.г. на международния форум за холокоста в Стокхолм президентът Петър Стоянов, воден вероятно от подобни емоционални изживявания като своя предшественик, не спомена името на цар Борис III като фактор за спасяване на българските евреи. Възмѣтна на това той се извини за "вината на България" по депортирането на 11 000 бѣломорски и македонски евреи, които, както видѣхме, никога не сѣ били под юрисдикция на българския цар и държава. На форума не бяха споменати от наша страна и десетки случаи, въ които български дипломатически ведомства осигуряваха български паспорти на стотици евреи с небългарско поданство и техните деца. Каквото е упорито премълчаваният случай с секретаря на българската царска легация в Париж Боян Атанасов и много други. Гръцката делегация на форума използва незабавно и ловко този случай и предложи България да не бѣде споменавана като спасител на своите евреи. По този начин бѣ сложено ново петно върху челото на българския народ, спасил единствен в Европа всички свои евреи. Митът за "българската вина" по депортирането на евреите от Македония и Бѣломорието, подведе дори нашите парламентаристи, които поставиха пред българското Народно събрание паметна плоча, потвърждаваща историческата фалшификация за "българска вина" по отношение на депортираните 11 000 евреи от Македония и Бѣломорието.

От незачитането на тези исторически факти се възползваха споменатите по-горе партийно-пристрастни среди, които изпратиха своя "махзар" до собственика на Йерусалимската гора фонда "керен Каймет" за демонтиране на паметните плочи, посветени на българския цар, държавници и духовници, допринесли прѣко за спасението на българските евреи.

Бурният протест въ връзка с последните събития у нас и въ чужбина и особено изявленията на председателя на Лигата против поруганията г-н Ейбрахам Фоксман показват, че нито мнозинството от българите, нито мнозинството от българските евреи ще се примирят с преиначаване и фалшифициране на фактите по най-голямото достойнство на България през Втората свѣтвна война - спасяването на всички, до един, български евреи от депортиране.

Време е нашите политици, държавници и обществени дейци да разберат, че грозно и недостойно е по лични подбуди, партийни страсти и наивно скроени предизборни трикове да режат клона, на който стоят не само те, но и народът ни и неговото достойнство. Дивидентите на нацията - от когото и да сѣ, трѣбва да бѣдат използвани като златен фонд за интересите на България. Противното на това е равносилно на национално предателство.

В подкрепа на горните факти е документалният филм на израелския журналист и публицист Баръ Зоаръ "Извън хватката на Хитлер", прожектиран в София на 17 януари т.г. И убедителен в истината, и предубедителен към истината видѣха сѣ четѣ си два основни факта: 1. Че и двете окончателни решения и отговорност за спасяването на всички над 49 000 български евреи сѣ взети лично от цар Борис III. 2. Че не бѣ представен никакъв факт, че евреите от Македония и Бѣломорието сѣ били български поданици. Най-вълнуващи моменти въ филма остават споделените съмнени на живи български евреи - свидетели на събитията. Именно техните изказвания бяха доказателство за неизменните чувства на признателност на българските евреи към своите български съотечественици - цар, общественици и народ. Доказали през най-жестоките години на Втората свѣтвна война висшите нравствени и морални ценности на българския народен характер.

Петър Константинов

Роголюбието

То е природна даденост - или го има, или не! Сжществуването на човѣка непрекъснато го доказва и затуй гумитѣ сж излишни. Хората само го манипулират, по едни или други причини. Въ различнитѣ форми на човѣшки общества, стоящитѣ по върховетѣ на управленческитѣ пирамидални структури демагогски го експлоатират за задоволяване на своитѣ амбиции и интереси. Роголюбието винаги е било, е и ще бжде предметъ на “разработки”, отъ което винаги ще страда истински роголюбивиятъ Човѣкъ, защото той не го афишира, не го тегли на кантара на изгодата, а подгъ неговия естественъ напоръ често го тласка къмъ саможертва, която обикновено повлича и други жертви.

Любовъ е то къмъ Родъ и Родина, къмъ свиденъ край, домашно огнище, семейство, родители, деца, небе и слънце - къмъ всичко лжезарно въ личния, семейния, общественя и общонационалния животъ въ Отечеството му.

Жажда е да диша въздуха трептящъ около себе си, да влива погледъ къмъ свѣтещия хоризонтъ следъ дъждъ презъ юнци, да гали свѣтлосини теменуги въ росното ливаде и да мечтае подгъ брезитѣ бѣли. Да има миръ и дъхъ спокоенъ и да не трепери нощемъ подгъ юргана. А когато сънь споходи младитѣ тополи - да се унася въ сладка дрѣмка, въ сънища красиви.

Да се събуди ведъръ, лжезаренъ и съ усмивка, цѣфнала на устни чисти, да добуди съмналото утро ведро. Да поздравя сърдечно хората добри и да отмине честно по своя пѣть щастливъ.

Да е готовъ на всички изненади и да не жали своитѣ сили, младостъ, трудъ, умъ и срѣдства, а кога догрѣбва - и животъ! - за свободата, независимостта, териториалната цѣлостъ, честта и живота на родината и нацията си.

Тукъ нѣма мѣсто за “надскачане” и “пробѣжаване на разстояния”. Степенуването сжщо не е удачно. Нѣма “малко бременна, бременна, побременна и най-бременна” жена, която да я успокояватъ подобни класификации. Така - и съ него. Всѣки по своя даденостъ (стига да е истинска!) обича, живѣе, бори се и се надѣва на нѣщо хубаво. Нека бждемъ оптимисти и не забравяме народната мъдростъ: “погледни ме съ едно око, за да те погледна съ две!”...

Роголюбието не се гаси, защото е неугасващо. То е безсмъртно, вѣчно! То е духъ отъ духа на вѣчния животъ и кръвъ отъ кръвта на нацията. То е вплетено въ фибритѣ на нашето сжщество и е частъ отъ нашата божествена природа. Съ него ний живѣемъ и се боримъ за спасението и щастиято на българската нация и държава, благословеното ни Отечество - България.

Димитър Бутански

Проф. Романъ Касабовъ

Технология на доброто

Съзидателното начало, позитивниятъ подходъ има само една рецепта. Тя е изпитана още въ сътворението. Въ началото бѣ словото, следъ това дойде мисълта...

Ние, човѣците, сме гарени съ мисълъ, дори правимъ понѣкога шедьоври. Но когато ликвидираме искрата у себе си, тогава творимъ безсмислици и престѣпления. Въ този необятен диапазонъ - отъ великото съвършенство на природата до сатанинскитѣ шедьоври на Сталинъ, Хитлеръ и Полъ Потъ, всички възможни нища сж функция само и единствено на употребения интелектъ. Защото дори и вродена, липсата на моралъ може да бжде компенсирана изцѣло отъ разума! Докато обратното е невъзможно. Бидейки глупавъ, човѣкъ не може да е полезенъ за обществото. Да

не говоримъ за лупени! И понеже шедьовритѣ на другаритѣ диктатори сж милиони трупове съ хиляди палачи въ безсмислени кланета, и други милиони клакьори-съпартийци, убийци, се питаме: има ли епидемично оглуляване? Следъ химично или идеологично дрогиране, да е възможниятъ отговоръ. И още въ срѣдата на вѣка като съ лакмусъ проличаха моралтѣ и разумтѣ на САЩ, Франция и Англия!

Този космически уводъ, отнесенъ къмъ нашитѣ проблеми, сиречъ къмъ българската грама, въ която “вода газимъ, жадни ходимъ”, всжщностъ би билъ излишенъ, ако познавахме и се ползвахме отъ фолклора и Библията! Народтѣ казва: “Умъ царува, умъ робува, умъ патки пасе”, а в Божитѣ слова - “Не се възгордявай”, особено ако управля-

ваш, може да се добави.

Сега, след богатството от универсален опит и поуки на XX век, е грехота обществените интереси да страдат от интелектуален дефицит в държавния апарат. Защото той отразява едно към едно същия дефицит и в електората - единствен автор и виновник за въпросното несъответствие. Защото идват избори, а вакцина срещу политическата демагогия няма!

Изходът е само един: да последваме примера на Господ и преди работа, която ще ни реши битието за 4 години, хубаво да си помислим. Как да затворим вратата към властта на недостойни и глупави люде! "Че какво ново, винаги е било така" - ще кажат мнозина. Но истината е, че от 60 години за пръв път сега

партийното було пада от очите ни. Защото след показания провал на БСП, отново наивно и перверзно се отгадохме на партийна еуфория и страсти. Този път в обратната посока, естествено! Оказа се, че пак имало по-добро!

Свѣтът не е чернобѣл. Има нюанси. Филмът на Ваксберг показва в Кърджали, че **етническата карта на Доган е произграна!** Лекомислената иглия на Първанов с БКП подказва, че и **лѣвият монопол на БСП си отива. А одобрението за линията на ОДС досега се неутрализира изцѣло от убеждението на народа, президента и свѣта, че социалната цена и корупцията сж недопустимо високи. Така че в актуалната политическа панорама е налице остра нужда от конструктивни преоценки и ориентация.**

Изъ юбилеенъ алманахъ на Царство България 1878-1928

Азъ не познавамъ въ голѣми подробности миналото на България; зная само толкова, че нейната история е много сериозна и тежка, но и че е преизпълнена съ слава и съ надежди. Тя надежди сж се сбъждали, не малко благодарение на владетелските добродѣтели на царстващата династия, която води сѣдинитѣ на страната. Българитѣ бидоха наречени прусаки на Балканитѣ. И наистина, тѣ имат добритѣ качества на старото пруство отъ 18 и 19 столѣтието: сериозно схващане на живота, честност и вѣрност на дълга, простота въ отношенията. Въ това азъ съмъ се увѣрилъ още като студентъ, наблюдавайки своитѣ български колеги, и по-късно, особно като подпредседател на българското дружество, чрез общението си съ учащитѣ се въ Берлинъ български младежи, които винаги ми сж правили отлично впечатление. Бждещето на единъ народъ е неговата младеж. Затова, въз основа на моето убеждение, придобито отъ качества на династията и на народа, азъ предричамъ на българската страна и народъ, въпреки всички трудности на настоящето, все по-добро, все по-свѣтло бждеще.

Проф. д-ръ Л. Хекъ, Берлинъ

Хилядо години история! Хилядо години борба! Последната още не е завършена! Но единъ изпитанъ въ борби царъ се чувства отговоренъ за сѣдбата на България, и заедно съ него бди върху бждещето на българщината единъ преизпълненъ съ родолюбие, даровитъ, съ чисти нрави, храньръ народъ. Приветствува и двамата и имъ пожелава всичко добро въ деня на хилядогодишния празникъ стариятъ боень другаръ и съюзнишки водителъ въ Свѣтовната война:

Фелдмаршалъ фонъ Макензень

Има страни, чието сѣществуване е въ зависимост отъ формитѣ на управлението. България е една такава страна. Липсва ли изравнителниятъ елементъ, запаленитѣ глави на страната се урватъ единъ срещу другъ, всѣки увѣренъ, че има право. при това състояние, то се знае, не е възможна никаква решителна обща акция.

Вжтрешнитѣ борби унищожаватъ всѣки напредъкъ, всѣко развитие.

Стопанското развитие на България зависи отъ нейното спокойствие. Да се запази то на всѣка цена - това трѣбва да бжде върховниятъ дългъ на всѣки български патриотъ.

Лудвигъ Роселиусъ, 5 септември 1928 г.

Публицистика

“Свѣтътъ, както го виждамъ”

Албертъ Айнщайнъ

Много е опасно за Албертъ Айнщайнъ, но малко се знае за възгледитѣ му относно живота и мира. Презъ 1949 г. въ Ню Йоркъ излиза книгата му “Mein Weltbild” съ негови статии, писма, речи и есета за отношението му къмъ човѣшкия животъ, за доброто и злото, за науката, за образованието, за религията, за войната и мира и др. Предлагаме ви откъсъ отъ това издание.

Всички ние идваме на този свѣтъ за кратко време. Никои не знае за какво е роденъ, макаръ че понѣкога мислимъ, че интуитивно усещаме това. Общо можемъ да кажемъ, че живѣемъ за хората, преди всичко за тѣхъ, тѣхната любовъ и благополучие ни правятъ щастливи. Сто пѣти на денъ азъ си напомнямъ, че душевниятъ и действениятъ ми животъ зависятъ отъ труда на другитѣ хора, на живитѣ и мъртвитѣ, и азъ съмъ дълженъ да имъ върна, каквото съмъ взелъ и продължавамъ да вземамъ. Обичамъ обикновенния животъ и често ме мѣчи мисълта, че използвамъ плодовитѣ на чуждъ трудъ. Класовото раздѣление на хората споредъ менъ противоречи на справедливостта и въ крайна смѣтка е основано на насието. Увѣренъ съмъ и въ това, че обикновениятъ животъ е добре за всички, благотворенъ е за физическото и психическото здраве.

Въ личната свобода на човѣка, въ философски смисълъ, абсолютно не вѣрвамъ. Всѣки отъ насъ действа не само подъ въздействието на външни сили, но и по вътрешно убеждение. Мисълта на Шопенхауеръ, че “всѣки човѣкъ може да постъпи, както поиска, но не може да иска, както желае” ме порази още въ ранна младостъ, утешаваше ме, помагаше ми да нося съ търпение тежкитѣ изпитания на моя и на съвременницитѣ ми животъ. Съзнанието затова облекчаваше чувството ми за отмъщение, което често парализира волята, позволява да се отнесемъ къмъ себе си и къмъ другитѣ несериозно.

Въпросътъ за смисъла и предназначението на собствената сѣдба винаги ми се е струвалъ пълненъ абсурдъ. Но всѣки има свои идеали, които направляватъ нашитѣ усилия и характера за съжденията ни, затова никога не съмъ приемалъ благополучието и щастие за крайна целъ на човѣшкото съществуване. Такъвъ етически уровеньъ е по-приемливъ въ стадото на прасетата. Истината, доброта, красотата - това сѣ идеали, освѣтяващи моя пѣтъ въ трудни времена, укрепващи моето мѣжество и моя духъ. Безъ другарски отношения съ едномомшленицитѣ ми, безъ стремежа къмъ целта, вѣчно недостижима въ изкуството и научнитѣ изследвания, животътъ ми би билъ пустъ. А целта, къмъ която обикновено се стремятъ хората - собственостъ, времененъ успѣхъ, разкошь - винаги е била за менъ достойна за презрение.

Азъ винаги съмъ билъ самъ, никога не съмъ принадлежалъ на своята страна, на своя домъ, на моитѣ приятели, даже на моето семейство. Личностъ като моята несъмнено не разбира нищо отъ разкоша и живота, но, отъ друга страна, тя не зависи отъ мнението, обичаитѣ и присѣдата на другитѣ и така е избавена отъ изкушението да строи своя животъ на различни правила.

Моятъ идеалъ за обществено устройство е демокрацията. Всѣки човѣкъ заслужава уважение като личностъ и никого не трѣбва да издига въ культъ. Мисля, че за успѣха на дадено предприятие много е важно решението да взема единъ човѣкъ и той да носи пълна отговорностъ за тѣхъ. Но този, който ще ръководи, не трѣбва да принуждава да го избераатъ, а да даде възможностъ да го издигнатъ за лидеръ. Диктаторскитѣ режими на управление бързо деградиратъ. Насието винаги е привличало хора съ нисъкъ моралъ, при смѣната на гениални диктатори неизмѣнно се явяватъ мерзавцитѣ. Въ това явление има известна за-

кономѣрностъ. Поради тази причина винаги съмъ билъ противъ системитѣ на управление въ днешна Италия и Русия. Въ наше време съществува разочарование отъ демокрацията въ Европа. Нестабилността на правителствата и безличниятъ характеръ на избирателната система е причината за това разочарование. **За народното благополучие по-важно е не държавата, а творческата личностъ - само тя може да твори велики и благородни дѣла.** Тълпата се нуждае отъ вѣренъ звънецъ, който да я ръководи.

Войната е най-низкото и най-долното човѣшко явление. Азъ мисля, че човѣчеството стои високо, и съмъ увѣренъ, че това зло ще изчезне. **Здравитѣ сили на народа ще се надигнатъ срещу систематичната корупция отъ страна на промишленитѣ и политическитѣ кръгове.** Свободни, хората ще могатъ да изпитатъ най-приказното вълнение, когато застанатъ предъ непознатото, неразгаданото. Този, който не се развълнува, който не е способенъ да се учуди, да се изуми предъ чудото на природата - той е мъртъвъ, той е изгорѣлъ преди да живѣе.

* * *

Сега, въ новото хилядолѣтие, е време да си спомнимъ тези думи на великия ученъ. Да се надѣваме, че е дошло време нашиятъ народъ да изпита най-великото блаженство на земята - свободно да живѣе и твори, да се наслаждава на великата красота на природата и да бѣде частъ отъ нейнитѣ чудеса.

БОРБА

ПИШАТЪ НИ

Спасителна мисия

България се намира въ тежка икономическа криза, а българскиятъ народъ е западналъ въ отчаяние. Презъ последнитѣ единадесетъ години се смѣниха нѣколко правителства, но нито едно не можа да изведе държавата по вѣрния пътъ къмъ всеобщо благоденствие. Наблюдава се една трайна тенденция къмъ влошаване на покупателната способностъ, която е критерий за политиката на управляващитѣ. СДС и БСП играятъ волейболъ съ топка, на която пише "България". Хората сж разочаровани отъ политическитѣ боричкания и ширещата се корупция. Всѣки очаква нѣщо ново на политическия хоризонтъ. Нѣщо, което да спаси нашия народъ отъ глада и мизерията, въ които живѣе сега. Необходима е нова политическа сила или личностъ съ здрава ръка и честна душа, който да поведе славния български народъ къмъ спасителния брѣгъ. Това е историческа необходимостъ, безъ която не може. Държава, която нѣма икономика, е обречена на ги-

бель. Сега ние отиваме натамъ. Нуженъ ни е спасителъ, който да обедини народа и да го поведе къмъ свѣтли бждини. Точно сега бѣше съобщено, че Негово Величество царъ Симеонъ II е решилъ да се завърне окончателно въ Родината и да се включи въ политическия животъ, за да даде своя приносъ за спасението на българския народъ. Така както Исусъ Христосъ дойде при хората и ги поведе по свѣтлия пътъ, така Царъ Симеонъ трѣбва да поведе нашия народъ. Азъ дълбоко вѣрвамъ въ неговата спасителна мисия и съмъ убеденъ, че Той ще я изпълни достойно. Но за това Негово Величество трѣбва да има известна политическа властъ, или да има подкрепата на политическа сила, представена въ парламента. Оттукъ следва заключението, че неговата властъ трѣбва да се извоюва. Това може да стане още на предстоящитѣ парламентарни избори, като гласуваме съ бюлетината на "Национално движение Симеонъ Втори".

Кирилъ Крумовъ, Враца

Скъпи сънародници,

Отъ все сърдце ви пожелаваме по старъ български обичай кренко здраве, много радости, веселия, дълголетие и да продължимъ презъ 21-я вѣкъ борбата до победа за демократична, правова, свободна, просперираща държава България!

Съ уважение къмъ васъ и много поздраву отъ гр. Монтана и отъ насъ.

Сем. Кузманови

Здравейте непознати, но близък за менъ и семейството ми, българино!

Пиша ви въ отговоръ на писмото отъ бр. 4/200 г. на вестникъ "Националенъ подемъ", който брой случайно закупихъ преди 2 дни отъ гр. Варна. Благодаря ви, че сте поставили тези въпроси на "уважаванитѣ" български политици, посетили Канада, но мисля, че тѣ нѣма да могатъ да отговорятъ на въпроситѣ ви, защото не могатъ, не искатъ и не биха го сторили. Мисля така, защото всички, които се изкачатъ горе въ властта, забравятъ за какво сж отишли тамъ.

Но защо решихъ да ви пиша, граги ми господине. Защото и азъ съмъ единъ потенциаленъ емигрантъ, като вас, но все още мисля, че ние трѣбва да извоюваме свободата си тукъ. Изключително много ми е жалъ за България, защото азъ съмъ роденъ след 9 септември 1944 г., но помня малко отъ трудноститѣ, които нашиятъ народъ понесе въ стремежа си да построи новото общество, което комуниститѣ ни залъзваха и принудиха нашитѣ родители да си изоставятъ домоветѣ и земята, която са придобили съ тежъкъ трудъ, и да поематъ къмъ града да търсятъ препитание.

Пиша ви това писмо емоционално приповдигнато, но времето лети, а пъкъ и следъ два дни е Бъдни вечеръ.

Когато получите писмото ми, сигурно ще е минала и Нова година, но азъ отъ сърдце желая на васъ и всички българи по цялата земя здраве и щастие и Бог да бжде съ васъ.

Да живѣе България и Богъ да бжде съ всички българи. Аминъ!

Тодоръ Цановъ, Варна

Здравейте, уважаема редакция на сп. "Борба",

Писмото ми до васъ е плодъ на една морална подкрепа, насърдчавана отъ една моя близка, която е доцентъ въ Шуменския университетъ. Тя ми изпрати вашето сп. Борба (последниятъ брой за 2000 г.) и следъ единъ диалогъ съ нея, следъ известно време намѣрихъ куража, поточно събрахъ нуджната мотивация да седна и Ви напиша това писмо.

Искамъ да Ви кажа, че не се занимавамъ съ политика, но като всѣки човѣкъ имамъ своето отношение, становище за това, което става въ моята родина и глобално въ цялия свѣтъ.

Съ удоволствие и на единъ дъхъ прочетохъ всичко, което е написано въ списанието ви. Убеденъ съмъ, че всички тия въпроси ще представляватъ интересъ за много хора въ България. Интересъ, защото вие визирате събития отъ нашето минало, а сжщо така и нашето настояще.

Въ България хората вървятъ следъ тия събития по интуиция, представете си въ далечната една свещъ, която ту угасва, ти припламва и ти трѣбва да достигнешъ до нея въпрѣки многото препятствия. Докато при васъ нѣщата сж казани точно, ясно съ истинскитѣ имъ имена въ България всичко е недоизказано. Зная, че много хора сж заинтересувани истината да не излѣзе наяве и именно заради това приемамъ вашето списание, вашия изразъ, като желание да отстояватъ истината. Прави ви честь, макаръ и далечъ отъ родината, че милѣете, мислите за България, за разлика отъ тия хора, които трѣбва да правятъ това за родината си, защото живѣятъ тукъ.

Не зная национална черта ли е това, но трѣбва да сме далечъ отъ България, за да я оценимъ и работимъ за нея.

И въ контекста на казаното по-горе, моля редакцията да ми съдейства, за да мога да получавамъ това списание въ България. Не зная възможно ли е това, но ако се осъществи, ще бжда много благодаренъ.

Съ уважение, Д. Дичевъ, Тръвна

Уважаеми господин Станков, здравейте!

Адреса Ви взех от вестника, който получих едновременно със сп. "Борба".

Разбира как се чувствате далеч от родината и това, което изпитвате след толкова години в друга страна, друг континент, но сега много повече българи заминаваха, отколкото които и каквито и времена да са били преди. Във вестника е поместена снимка на орач с рало и кон, но повече от хората, и то които имат магарета, орач с тях. А можете ли да си представите как се оре с магаре. Преди време са ги използвали само за пренасяне на багаж.

Майка ни си замина от този свят много млада, брат ми също. Баща ни се надяваше да дочака 2000-та година, но и той си замина от нас. Близките ми вярваха в новите идеи, в промяната към добро (както и повечето от нас, разбира се), а това все не идваше и не идваше.

Заминаха си измъчени, тъжни, страдащи, с много болка и мъка.

Като че ли нашата страна е в един постоянен преход от създаването ѝ досега. Има предавания по телевизията, в които разказват за живота на българите в нужбина и самите те казват, че живеят много по-спокойно, отколкото ако са тук. Ако бях в друга възраст, и аз не бих се поколебала.

Може би всички, които са заминали от България и натрупали положителен опит от всички области, които могат да се приложат у нас и ако се върнат, разбира се, биха променили страната и биха я "завъртели" на 180 градуса.

На Вас, на Вашите близки, роднини, приятели желая здраве и благополучие.

Божията закрила да бъде над всички!

С уважение: Т. Неделчева, Силистра

Не гладувай - за такива не гласувай!

Събуди се и грабни моягата...

Ти знаеш ли, брате, че цъкли 40 години съм извън Родината, а сь обичь и сърце винаги мисля за нея. Родна земя, тамъ сж закопани гъдо, баба, баща и майка. Та ми се ще да ги спокодя, поне цвѣтя да имъ поставя на гроба, ама нали ме осждиха като врагъ на народа, та не посмѣхъ. Затова се задоволихъ да слушамъ за живота на сънародниците си на хиляди километра отъ лагеритѣ на смъртъта, осѣяли Отечеството ми.

И като следя разрухата на Родината отъ вънъ и отъ вжтре, установихъ, че българските министри сж сжщо като **преуспѣли емигранти**, разхождатъ се по свѣта и отъ време на време посещаватъ България, за да правтѣ капиталовложения.

Имашъ право, брате, гледамъ ги какъ се превзематъ предъ насъ прокуденитѣ. Тѣ милионери, а ние роби на чужда земя.

- Ами отъ кжде взиматъ пари?

- Тѣхнитѣ предшественици избиха богатитѣ и направо ги ограбиха. Така подсигуриха внуци и правнуци, не само материално, ами ги пращаха въ най-скжпи университети да ги подготвятъ за наследници на управляващата тѣхна партия. Тѣ изучиха езици и залъгватъ Запада за голѣми заеми. Получаваха милиарди, но ги оставатъ навънъ, защото вжтре се боричкатъ и си правятъ пирамиди - това на васъ, другото на насъ! А Западътъ **вѣрва на лъжитѣ** и имъ дава помощи...

Драгомиръ Загорски

Панихуда въ Торонто по случай една одина отъ смъртъта на Н. В. Царица Йоанна

По починъ на г-нъ Кирилъ Станковъ, БНФ, въ църквата "Св. Св. Кирилъ и Методий" въ Торонто бѣ отслужена панихуда за Н. В. Царица Йоанна въ присѣтствието на 200 души.

Свещенослужението бѣ извършено отъ свещ. Благой Чифляновъ и Валери Шумановъ.

Сжщо като насъ, емигрантитѣ, и Н. В. Царицата преживѣ тежкъ животъ, сь много грижи въ различни държави. Но тя винаги милѣеше за Родината и помагаше на всѣки сь каквото може.

Уредниците Кирилъ и Елена Станкови благодарятъ на всички за тѣхното присѣствие и за помощта при подготвяне на панихидата.

Съобщава К. Станковъ, Торонто

Уважаеми сънародници отъ Европа, Америка, Канада и Австралия,
Отъ Кулския край има много хора, които сж били прогонени по време на колективизацията 1954-1956 г. въ Видинската област.

Нека съвременниците най-сетне узнаят истината за безчинствата на комунистите. Споделете Вашите спомени за невинно избитата интелигенция на Видинска околия въ Макрешкия долъ.

Разкажете за кмета на гр. Грамага Цеко Атанасовъ, завършил философия въ Германия, убитъ въ Софийския затворъ, но смъртенъ актъ въ общината нѣма. Цеко Атанасовъ е братъ на проф. Димитъръ Атанасовъ, създателъ на Агрономическия факултетъ въ София.

Съ най-добри чувства: Славейко Ивановъ

До всички читатели на сп. "Борба", българи задъ граница

Уважаеми сънародници,

Вѣрвамъ, че всички вие, които четете сп. "Борба" и в. "Националенъ подемъ", сте запознати съ новините отъ България, въ връзка съ предстоящите избори за депутати за Народно събрание.

Дошълъ е моментътъ, който всички вие ще трѣбва да допринесете за изграждането на свободна България, като съ присѣстието си участвате в изборите.

Най-възнаваща е новината, че Н. В. царъ Симеонъ II, основа сдружение, което ще се бори въ предстоящото провеждане на избори за депутати за Народното събрание и за съставяне на ново правителство, съ другите партии и сдружения.

Всички вие, които сте били принудени да напуснете Родината, България, сега можете свободно да се върнете и да участвате въ изборите, като съ своя гласъ подкрепите "Национално движение Симеонъ II".

Българи, кждето и да сте, сега е моментътъ да се завърнете въ майка България и на 17 юни 2001 г. да се защитятъ идеите, които предлага "Национално движение Симеонъ II", за да стане животътъ по-хубавъ въ България.

България сега се нуждае отъ вашето присѣствие, съ вашия духъ, умения и опитъ вие ще допринесете за доброто на България и на цѣлия народъ.

Съ лични почитания Хр. Тодоровъ

Здравей господинъ Спасовъ,

Пиша ти настоящото писмо, за да те поздравя горещо за правилния и единственъ пътъ, по който поведе вестникъ "Националенъ подемъ".

Желая ти здраве и дълголетие, за да събуждашъ още дълги години българския националенъ духъ. За България.

Инж. Кирилъ Крумовъ, Враца

Драги съидейници,

Въ България настѣпватъ решителни дни. Може би едни отъ най-решителните отъ Освобождението до днесъ. Въпросътъ е съдбовенъ - да я бжде или не България. Ще позволимъ ли на шепата безродственици да погубятъ вѣковната ни държава.

Но за България има надежда. Това сж всички честни българи въ Отечеството и извънъ него, които истински и безкористно обичатъ Родината си. Това е Н. В. царъ Симеонъ II. Единъ царъ, който безъ стеснение, съ изправена глава слеза отъ трона си, за да помогне на измжчения си народъ. Единъ уникаленъ случай, непознатъ въ историята. Ние, българите, можемъ да бждемъ изключително горди, че отново даваме нѣщо на свѣта - единъ безпозобенъ примѣръ на безкористна любовъ къмъ Родъ и Родина.

Докато има такива българи, България нѣма да загине.

Богъ да пази Н. В. царъ Симеонъ II.

За България!

Вашъ: Г. Чаракчиевъ

Съобщения

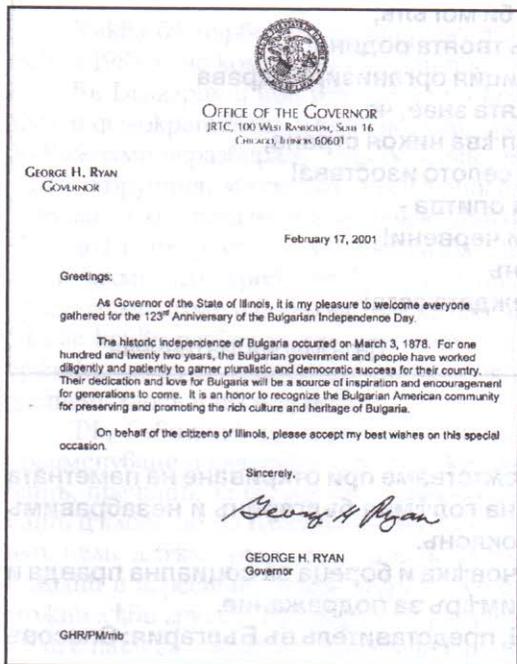
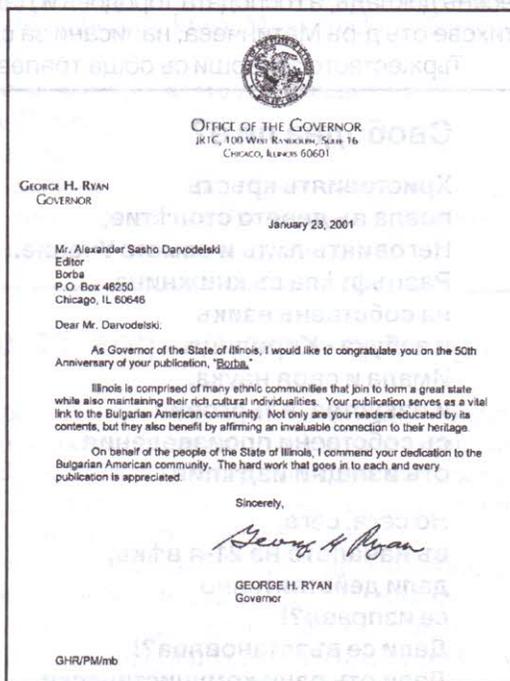
Въ връзка съ петдесетгодишнината от първия брой на сп. "Борба" губернаторът на щата Илиноисъ е изпратил поздравително писмо до члена на Президиума на ЦУС г-нь Александър Дърводълски съ следното съдържание:

Уважаеми г-нь Дърводълски,
Като губернатор на щата Илиноисъ бихъ искалъ да ви поздравя съ петдесетгодишния юбилей на вашето издание "Борба".

Щатът Илиноисъ е съставенъ от множество етнически групи, които сж запазили богатото си културно наследство, и въ сжщото време сж неотдължима частъ отъ този великъ щатъ. Вашето издание е жива връзка за българската общност - не само чрезъ просвѣтнитѣ си функции, но и за поддържане на безценната връзка съ историческото ѝ наследство.

Отъ името на народа на щата Илиноисъ ви поздравявамъ за вашата всеотдайностъ на идеитѣ на българската американска общностъ. Високо оценяваме вашия трудъ, вложенъ въ всѣки брой на изданието.

Искрено вашъ: Джордж Райанъ,
губернаторъ

По поводъ на 123-годишнината отъ подписването на Санстефанския миренъ договоръ губернаторът на щата Илиноисъ е изпратилъ поздравително писмо до седалището на Българския националенъ фронтъ въ Чикаго съ следното съдържание:

Като губернаторъ на щата Илиноисъ за менъ е удоволствие да поздравя всѣки единъ присъстващъ на празнуването на 123-та годишнина отъ обявяването на българската независимостъ.

Презъ тѣзи години българскиятъ народъ и българскитѣ правителства работиха търпеливо и старателно за постигането на плурализъмъ и демокрация.

Тѣхната всеотдайностъ и любовъ къмъ България ще бждатъ източникъ на вдъхновение и куражъ за бждещитѣ поколения.

Честъ за българската общностъ въ Чикаго е, че пази и поощрява богатото си историческо и културно наследство.

Отъ името на гражданитѣ на щата Илиноисъ моля приемете моитѣ най-добри пожелания за този специаленъ случай.

Искрено вашъ: Джордж Райанъ, губернаторъ

Годишното събрание на БНФ - клонъ Чикаго, се състоя на 6 мартъ 2001 г. въ залата на българския културенъ центъръ. Председателът на клона, г-нь Бориславъ Борисовъ, направи обстоенъ докладъ, следъ което се изказаха г-нь А. Дърводълски, г-нь Здравко Данаиловъ, г-нь Дичевъ и други.

Бѣ избрано ново ръководство въ съставъ:

- Председателъ Бориславъ Борисовъ
- Подпредседателъ Здравко Данаиловъ
- Секретаръ-касиеръ - Иванъ Тодоровъ

Констролна комисия - Юлия Траянова, Дичо Дичевъ.

Следъ събранието бѣ отпразднувань Денът на освобождението 3 мартъ. Г-жа Траянова направи интересен докладъ, а господата Тородовъ и Данаиловъ рецитираха патриотични стихове. Г-жа Гачева прочете стихове отъ д-ръ Матинчева, написани за случая.

Тържеството завърши съ обща трапеза.

Свободна ли е?

Христовиятъ кръсть
поела въ девето столѣтие,
Неговиятъ пѣть и самото Учение.
Разцѣфтѣла съ книжнина
на собственъ езикъ
и азбука - Кирилица.
Имала и своя наука,
и изкуства, и търговия
съ собствени произведения
отъ изящни издѣлия.

Но сега, сега,
въ началото на 21-я вѣкъ,
дали действително
се изправя?!
Дали се възстановява?!
Дали отъ рани комунистически
се съвзема, оздравѣва?
Или въ собствената си
корупция потъва
и се удавя?

Дано да сж живи
нейнитѣ истински деца -
въ нея и прѣснатитѣ
по свѣта,
за да ѝ подадатъ ржка!
Дано действително бжде
свободна!

Къмъ българския селякъ

Усещатъ напуканитѣ устни
солта на потъ или сълзи
и обръщатъ се нагоре
очитѣ безъ искри къмъ
единствения останаль -
Този, който ако не помага,
поне угѣха дава и
надежда възкресява.
И не, че си отъ суша покосенъ
едно, че две, че три лѣта,
нито въ дъждове удавенъ, още
по-малко сж бури, вѣтрове,
зърното ценно разпилѣли, а
разнородни шайки, банди,
плячкосватъ отъ труда свещенъ
на едро и на дребно...
Човекътъ, който да
помогне би могълъ,
е вече въ твоята родина!
Той коалиция организира здрава
и историята знае, че
не преуспѣва никоя страна,
на която селото изостава!
Ти, доста опитва -
съ сини и червени!
В Симеонъ
ти е надеждата сега!

Д-ръ Мария Матинчева

До г-жа Пенка Златарова

Уважаема г-жо Златарова,

Съ искрено съжаление за невъзможността ни да присѣтстваме при откриване на паметната плоча, поставена въ знакъ на преклонение предъ дѣлото на голѣмия българинъ и незабравимъ съидейникъ Василь Златаровъ, приежете, молимъ, нашия поклонъ.

Нека тази плоча напомня на идващитѣ следъ насъ за човѣка и бореца за социална правда и националенъ възходъ, чийто животъ бѣще, е и ще бжде примѣръ за подражание.

По порѣчение на президиума на БНФ, Инк. - САЩ, представителъ въ България: Спасовъ

Уважаеми читатели на сп. "Борба",

Имаме желание да установимъ контактъ съ хора, които знаятъ нѣщо повече за Българската адвентистка християнска църква (не става дума за Църквата на адвентиститѣ отъ седмия денъ).

Ако знаете нѣщо за нея - имена и адреси ѝна свещеници отъ тази църква или имена и адреси на обикновени членове, ще ви бждемъ благодарни да ни ги предоставите на адресъ:

Harold Patterson, Advent Christian General Conference
P.O. Box 23152, Charlotte, NC 28227, U.S.A.

Пасторъ Харолдъ Патерсонъ

Парламентарни избори'2001

Въ помощь на българитѣ, имащи право да гласуватѣ и намиращи се извънъ границитѣ на България:
 – Гласуващитѣ въ САЩ, Австралия и Канада ще бждатѣ отнесенѣ къмъ Монтански избирателенъ районъ.

– Гласуващитѣ въ Турция и въ странитѣ отъ бившия соц. лагеръ – къмъ Добрички районъ.

– Гласуващитѣ въ останалата частъ на Европа – къмъ Разградски районъ.

– Гласуващитѣ въ Азия и Африка – къмъ Сливенски районъ.

Отъ имащитѣ право на гласъ около 6 845 000 души български граждани, презъ последнитѣ 2-3 месеца сж емигрирали 400 000 души. Или общо оставатѣ въ България за гласуване около 6 400 000.

Въ следващия брой на сп. "Борба" ще дадемъ точни данни за избранитѣ депутати.

Иванъ Трайковъ, Виена

После 11 години отъ прехода

Хвала на Бога, преживѣхме, свидетели сме живи на промѣнитѣ, грѣшитѣ и последицитѣ, кошто понасяме и все още ще понасяме, ако не се осъзнаемъ сами и сложимъ край на българската трагикомедия, наречена "нежна революция".

Богъ да ги прости хилядитѣ знайни и незнайни жертви следъ кървавия комунистически превратъ на 9 септември 1944 г., извършенъ съ помощта на съветската червена армия и последвалото половинвѣковно комунистическо господство.

Каква бѣ първоначалната радостъ на 10 ноември 1989 г., че комунизмътъ най-после билъ сваленъ въ България и ний тръгваме по новъ правиленъ и демократиченъ пжтъ, но, уви, днесъ отново виждаме неразбиране, недоволство, партизанщина, корупция, убийства, несигурностъ, която всѣкидневно гнети честния обикновенъ българинъ. И защо? Народната поговорка казва: Дали право се молихме, или криво бѣхме разбрани. Да, ний право се молихме и борихме, но жалко, че отново бѣхме криво разбрани и **се допуснаха маса груби грѣшки**, за да се оглеждаме въ настоящия нерадостенъ хаосъ и несигурностъ...

Тѣ, бившитѣ другари - а днешни господа, преименувани и властващи въ всички сфери - спъватъ, пречатъ, за да могатъ отново да се докопатъ цѣлостно до властта - това е заветната имъ цель, а бѣха уплашени въ началото. Сега сж нахални и агресивни, прегрупуиратъ се въ всевъзможни лѣви групировки подъ най-различни имена, но тѣ пакъ сж сжщитѣ, непромѣнени - защо ний, българитѣ, имъ вѣрваме, а нѣкои имъ подаватъ ржка и подкрепа. Сини и червени заедно работятъ не за доброто на своя народъ и държава, а за собственото си благополучие.

Чрезъ създадената репресивна машина унищожаваша сагистично всички, кошто имаха по-различно мислене, па дори и отъ самитѣ тѣхни срѣди, всички безъ изключение бѣха безмилостно

ликвидирани. Питамъ ви, господа другари - бивши говедари, така ли вашата държавна сигурностъ защитаваше българскитѣ национални интереси?

Не служихте ли виѣ на чужди интереси и не изпѣлявахте ли чужди заповеди, що нѣмахте свое собствено мислене и какво превърнахте общата ни родина и народъ, чрезъ страхъ въ едно робско племе, а така ли бѣ, когато виѣ бѣхте въ немилостъ ужъ презъ царската властъ и какъ оцѣлѣхте? Защото средъ българския народъ имаше честъ, достоинство и се мразѣше подлостта и предателството, така поради тѣзи качества виѣ оцѣлѣхте. Но виѣ какво създадохте - роби на демагогията и лъжата, антихристи, чрезъ вашата партия учихте, насърчавахте подлостта, лъжата и всичко долнопробно. Единственото ви свѣтло бѣ петолжката на Кремълъ съ кръволока Сталинъ ведно съ БКП. Въ него се кънѣхте така жестоко, убивахте, научихте синъ да предава баща си, майка си и т.н. Този вашъ моралъ направи днешнитѣ изкривени мозъци и маса подлещи въ вашето общество. **Вашата цѣла система отгоре додолу бѣ построена отъ доноси и доносници!**

Днесъ резултатитѣ сж налице и кой има смѣлостта да оспори всичко това? Добре е днесъ да блѣсне истинската действителна, реална българска историческа история, не преправяна-пренагаждана, за да сме всички наясно като **българи кжде е падението и кжде възходътъ ни презъ вѣковетѣ** и да не величаемъ чуждото и погледнемъ къмъ собственото си наше, родно славно минало и градимъ бждещето здраво, българско общество. Така да защитаваме нашитѣ национални интереси - безъ премълчавания, изпачавания и толеранция.

Урокъ по родолюбие е нужденъ за всѣки единъ български гражданинъ, както и за бждещитѣ управници за доброто на цѣлокупна България!

Съ поздравъ: За България!

Страшната 1944 година

9 септември 1944 г. го помня като днес. Беше топъл слънчев ден, но дойде за най-страшното. Бай Кольо Луканов от Видин му нареждат с собствената му кола - опел блиц - да отиде в Българчици и да докара партизаните в Видин - дотук добре, но после става най-страшното. След като комунистите започват масови убийства в местността Вълчешки дол с. Макреш, където са убити 700 души, не ги задоволява и продължава да създават страх и терор. По-късно, през ноември, се случва нещо не по-малко страшно. Бай Кольо Луканов отново го извикват, смътат го за доверено лице и с още 3 коли една вечер отиват на гара Сл. Бара и след 11 часа през нощта идващия влак от София откачат един товарен вагон с охрана и от вагона разтоварват 100 човека, вързани и ги натоварват в 4 коли, като от Видин е имало представители на новата власт, все езекутори - Любен Ценов, Лозан Порчелон, Любен Тошев, Негълко Звѣра и др., кою Луканов не е познавал и тръгват през селото. Отиват на вилата "Пчела" и след това на ляво по шосето за гр. Кула и там, където пътят почва да изкачва височината в м. Кисерка, вместо по главния път, се отбиват в дъсно по черен път към горите, които са необятни, между селата Бѣла Рада, от юг с. Войница, от запад с. Ц. Петрово, от север манастирските гори - един масив от около 30 000 декара. Ние се движехме и никои не говореше, само даваха указание накъде там пристигахме вероятно около 1 часа през нощта. В гората беше тихо и само се чуваше звукът на разни птици. За мен това беше непознато място - откъде гора. Като спрехме, наредиха да слезат жертвите, но там сварихме други хора. **Всичко това е било предварително уговорено и уточнено, защото в тъмнината видях изкопани траншеи. След което започна най-страшното. Даваха се команди. Започна масова стрелба. Чуваше се плач и ридания. Това продължи около един час,** след което наредиха да се връщаме обратно с нашите придружители, а други, които ги сварихме там, останаха да си довършат своето пъклено дѣло - да зарият убитите. Така аз след този случай вече силно болен психически се разстроих, но езекуторите не пропуснаха да подпиша декларация, че нищо не съм видял и не знам. В случай, че проговоря, ще последвам тяхната участ. Така че не само Вълчешки дол е приютил жертви, но и Черни връх - така се казваше местността, дето докараха тѣзи. Това бѣха вероятно от вътрешността на страната, щом са докарани с вагон, това ми е разказал бай Кольо Луканов, но последните години на неговия живот, около 1985 г., сега казва и да ме убият аз вече съм си свършил моя. Това ми го довери, защото разбра, че аз съм от същата участ пострадал.

Когато през 1950 г. аз се прибрах от лагера Куциян и почнах работа като шофьор при Луканов, те бѣха обединени в СОАТ. Частни собственици на товарни автомобили, което се извършваша превози на всичко, но и мен ме сполетя беда. На 31 юли 1950 г. ни съобщиха, че всички шофьори вечерта в 11 часа срещу погис да бждат с колите заредени с гориво - ще има дѣло пътуване. Управител на СОАТ тогава бѣше Пеньо Хрулев - бивш началник в държавна сигурност. Колите бѣха паркирани около черквата на Видин в центъра на града. В уреченото време аз бѣх там, видях много ченгета и партийни личности, от които познавах Любен Ценов, Рачо Миков от МВР, Еленко Ковача - парт. секретар в Бановци, Койчо Коев, сладкар, Боро Къопавия - така му викаха, защото бѣше куц с един крак, Негълко Звѣра, Петър Цеков - също сладкар, Ангел Вишин - също сладкар, Мито Цванцик от Батовци, Мито Панчев, работи в партията, Ванко Маринов - работи в партията, Данчо Мицин, Петър Пасков - секретар на ГК на партията и много други, които не познавах - всички въоръжени с пушки и автомати. Ние, шофьорите, се питахме на война ли ще ходим. След тая голѣма суматоха вътре в стаята се съвещаваха. Не след дълго излязоха и в всяка кола се качиха по двама въоръжени и дадоха заповѣд за тръгване. На мен ми наредиха посока към гр. Кула. При мен се настаняха Данчо Мицин и Петър Цеков, които познавах. Там пристигнахме около 1 часа през нощта. Посрещнаха ни други местни личности. След кратък престой моите двама тѣлохранители се върнаха и ми казаха да вървим за с. Старопатица на около 10 км на запад от Кула. Казах, че не знам къде се намира това село, защото за пръв път идвам в това село. Тѣ ме успокоиха - ще ми кажат накъде. След малко време пристигнахме. Нощта - топла, хората уморени спѣха от полската

работа. Презъ гения тамъ отново ни посрещнаха нови мѣстни личности, пакъ съвещание. Следъ около 10 минути, придружени съ други двама, отидохме предъ една селска къща. Дадохъ се заповѣди за 10 минути да си взематъ най-необходимото и да се качватъ. Тамъ започна голѣмата трагедия. Старци, малки деца, жени плачеха, разбудиха се и съседи и никои не знаеше какво става, кжде ще отиватъ, но насилникътъ е безпощагентъ. Това семейство го натовариха и отидохме въ друга къща. Тамъ сжщото. Охраната излѣзе горе, въ каросерията. Въ кабината разрешиха на една жена съ малко дете - сигурно е било на месеци - да влезе при менъ. Времето бѣше лѣтно, овце блѣятъ. Имаше още две коли въ това село и може би изселвахъ около 7-8 семейства на кулаци и членове на избѣгали задъ граница.

И така презъ с. Коста Перчево, Церовата вода, презъ с. Грамага и тамъ - гара Страцимиръ - ги закарахме цѣла композиция, охранявана отъ милиция и военни. Сжщо така идвахъ семейства отъ Грамага, Кула, Бойница, Реброво, Голѣманово, Раковица и др. - все "врагове" на новия строй. Картина потресаваща.

И така азъ станахъ съучастникъ въ преследването на моитѣ събратя.

Следъ като презъ 1951 г. гържавата ликвидира вече досегашното транспортно предприятие СОАТ - на собственицитѣ имъ бѣше отнето правото да упражняватъ своята дейность, създаде се новото Държавно автомобилно предприятие ДАП и хората и техниката спрѣ да сжществуватъ.

Затова може би бай Кольо Лукановъ следъ 30 години се престраши и ми се довърри да ми каже нѣкои нѣща, които азъ не съмъ знаелъ за голѣмитѣ убийства около 9 септември, но вече много късно, а така сжщо ми каза съ тази моя кола азъ извършихъ предателство, превозвахъ убийци и жертви и това се потвърди отъ последното, което като съучастникъ направихъ - изселване на невинни хора. Все още виждамъ нѣкои отъ тѣзи екзекутори живи и гържатъ за кобура - готови всѣки моментъ да отпочнатъ стария моделъ на управление, защото тази сждебна система, изградена отъ ченгета, деца и внуци на активни борци, сжществуватъ и не е промѣнена. Така МВР - сждъ, прокуратура, следствие, военни и висши генерали сж отъ времето на Живковъ, ако щете такива виждамъ и въ президентството. Стари кадри ограбиха гържавата съ своитѣ фирми въ България и въ чужбина. Тѣ извършватъ и масовитѣ убийства, защото сж поржчани отъ висшитѣ партийни структури и въоржжени по партийна линия.

Ще чакаме докога?

Антонъ Петровски, Видинъ

Какво стана на 10 ноември 1989 г.

Смѣниха се имената на управлѣващитѣ, започна унищожаването на икономиката, селското стопанство и нравственитѣ добродетели на българина. "Случайни хора" не трѣбваше да бждатъ допускани до играта. Въ телевизионно предаване по германската телевизия въ този моментъ отбелѣзватъ, че въ България БКП изважда свои членове отъ състава си, за да образуватъ нова партия - СДС. Бѣше посочено, че още по време на Горбачовъ въ редицитѣ на БКП назрѣва мисълта за бждещето. Още повече - твърди се отъ западнитѣ медии, че законитѣ, приети отъ парламента, сж дѣло на Григоръ Шошовъ, вътрешенъ министъръ на България. Именно това опредѣля незапомненъ следъ 1989 г. контролъ върху медиитѣ. Въ близко бждеще основната задача на медиитѣ бѣше да подготви внимателно обществото за предстоящитѣ промѣни. Да изгради медиенъ образъ на организации и лица, които ще симулиратъ новата политическа алтернатива. Народътъ получи "свобода" - **свободно да избира, свободно да изказва мнението си, свободно да се движи отъ градъ на градъ, но остана безъ пари дори за хлѣбъ. И му остана само площадната страсть.**

Тѣзи, които марширувахъ на първитѣ рѣдици на манифестациитѣ, които не пропускаха нито едно партийно събрание, които се домогвахъ до членство въ БКП, които работѣха въ топлитѣ комунистически кабинети и канцеларии, бѣха ржководителитѣ на "януарското възстание".

Нѣкои отъ тѣхъ сж вече осемъ години въ политиката и сж на върха. Хора като Филипъ Димитровъ и Жанъ Виденовъ не издържахъ на конкуренцията. Въ последнитѣ години тѣзи нѣкои попаднаха на благоприятна почва и доразвиха своитѣ качества. Преди 10 ноември тѣ лъжеха предъ сравнително малка група - студентитѣ, на които преподавахъ. Следъ 10 ноември се справяхъ блестящо съ много по-тежка задача - лъжеха предъ цѣлия народъ. Но пълниятъ отговоръ на въпроса защо успѣха, предполага и пълненъ анализъ на живота имъ. Правителствата

работѣха на пълни обороти за интереситѣ на своитѣ господари. Истинската власт бърза, бърза да ограби каквото е останало, за да го изнесе на запад. **Изкуственото политизиране на проблемитѣ на България се прави същел да се прикрие невиджаният въ историята на страната гарбежъ, естествено довелъ до незапомненъ финансовъ колапсъ, трудно поправими промѣни въ социалната структура на обществото и застрашаваща цѣлостта на България морална деградация на голѣма частъ отъ населението.** Все повече хора разбиратъ, че “януарското възстание” бѣ поредната смѣна на караула презъ портитѣ на властта. Все повече хора разбиратъ, че една отъ основнитѣ цели на “януарското възстание” бѣ да се симулира високъ оплитически кредитъ на “синитѣ”, за да се прикриятъ виновницитѣ за катастрофата и да се продължи ограбването на страната. Заводитѣ и фабрицитѣ, които въ миналото бѣха посторени съ безплатния трудъ на сегашнитѣ пенсионери, се ограбватъ и разпродаватъ на безценица, а истинскитѣ имъ собственици гинатъ въ мизерия, търсятъ храна въ кофитѣ за сметъ, но тѣ сж “свободни”, иматъ си демократична пенсия (отъ 40-50 лв.), пжтватъ съ намаление, хранятъ се по веднѣжъ на день.

Днешното правителство обеща, че ще извади досиетата, за да разбере обществото какви са хората, които доведоха България до поредната катастрофа. И какво стана? Фарсъ! Или вие сте разбрали какъ агентитѣ на “бившата Държавна сигурност” сж извършили пълкленитѣ си дѣла, какъ сж отвличали политически емигранти отъ чужбина и сж ги убивали въ затворитѣ. Защо не бѣха извадени досиетата на всички депутати и хора въ изпълнителната власт, които управляваха България именно въ периода на нейното разграбване? А защо действитѣ агенти на “бившата Държавна сигурност” останаха на тъмно? Тогава бивша ли е “бившата Държавна сигурност”?

А какво да кажемъ за фарса съ списъка на “кредитнитѣ милионери”? Погледнете внимателно закона “Каракачановъ”! Защо икономистътъ математикъ - премиеръ, допусна това недоносче? Защо специалиститѣ отъ БНБ подхвърлиха нищо не означаващата цифра около 2 трилиона лева невърнати кредити? Или 2 милиарда германски марки по бордовия обмѣненъ курсъ. Нѣма да правимъ на въпросъ пропуснати длѣжници като г-нъ Красимиръ Стойчевъ. Чували ли сте за операцията осъвременѣване на икономически величини? Нима могатъ да се сумиратъ левове за периода отъ 1987 до 1996 г. Направете това осъвременяване. Използвайте индекса на инфлацията или промѣната на валутния курсъ доларъ/левъ презъ този периодъ. Ще попитате какъ ще стане това, като липсватъ данни за датата на отпускане на кредититѣ и за условията на отпускане на кредититѣ - лихви, наказателни клаузи. **Случайно ли липсватъ тѣзи данни? Фалитътъ на България е дирижиранъ! Точно това прикрива законътъ “Каракачановъ”. Прикрива и главнитѣ виновници!**

Комунизмътъ е фактъ! Ленинъ може спокойно да си лежи въ гроба. Нека си припомнимъ една велика негова мисълъ: “При комунизма управлението на държавнитѣ дѣла ще бжде толкова просто, че всѣка готвачка ще може да върши тази работа”.

Никѣде не е разработенъ моделъ на икономически преобразувания, който да бжде примѣръ за странитѣ, започнали реформитѣ съ закъснение. **Но съ повече патриотизъмъ, съ обезвластяване на номенклатурата, съ използването на човѣшкия потенциалъ въ и извънъ страната, може да се постигнатъ радикални промѣни, които да гарантиратъ бждещето на България.**

Виолета Златева

Въ редакцията на “Борба” могатъ да се порѣчатъ следнитѣ книги:

“История на Източния въпросъ” отъ Б. Петѣковъ, 740 стр. - \$ 14

“Шестъ десетилѣтния борба противъ комунизма за свободата на България” отъ г-ръ Иванъ Дочевъ, трето издание - \$ 20.

“Имало ли е фашизъмъ въ България” отъ Милчо Спасовъ - \$ 5.

“Прощавай, но не забравяй” отъ Рагославъ Нейковъ, 420 стр. - \$ 12.

“Ако не бѣше” отъ Евстати Антоновъ - \$ 10.

Стихосбирка отъ г-ръ Мария Матинчева - \$ 10.

“Отецъ Боянъ Сарѣвъ” отъ Есапчето - \$ 7.

“Превратни времена” - стихове и драматиченъ диалогъ отъ Василъ Енчевъ - \$ 10.

“Сждба и безсмъртие”, стихове отъ Василъ Енчевъ - \$ 10.

“Шесто за насъ и ние за Шесто” - II преработено и допълнено издание отъ Стефанъ Чаневъ - \$ 8.

“Българскитѣ национализъмъ” отъ Димитъръ Х. Поповъ - \$ 8.

Въ цената сж включени пощенскитѣ разходи.

Скръбни весту

Съ дълбока скръбъ съобщаваме, че почина съпругата и съратничката на председателя на Президиума на ехзекутивния бордъ на БНФ, Инк.

Жену

Рагева Дървогълска

(22.02.1927 – 13.05.2001)

Емигрирала презъ 1947 г. и останала вЪрна до края на живота си на Родината.

Поклонъ предъ свЪтлата ѝ паметъ!

*Български националенъ фронтъ, Инк.
сп. „Борба“*

В. „Националенъ подемъ“

На 12 дек. 2000 г. почина въ Калифорния, САЩ

Д-ръ Веселинъ Орѣшковъ,

рогенъ на 14 януари 1923 г. въ София

Д-ръ Орѣшковъ бЪ високо признатъ кардиологъ и специалистъ по вътрешни болести, работилъ въ Втора вътрешна клиника отъ 1959 до 1980 г., публикувалъ повече отъ 70 научни труда.

Произлиза отъ търговско, високо патриотично семейство. Следствие на политическата дискриминация въ България той емигрира презъ 1970 г. въ САЩ, където практикува медицина до 1998 г. Съ високо национално чувство, мислитЪ му бЪха отправени постоянно къмъ България и нейната съдба.

Д-ръ Орѣшковъ бЪ редовенъ читателъ и дарителъ на “Борба”. Съ него не само българската емиграция, но цЪлиятъ български народъ губи единъ достоенъ синъ.

Да бже вЪчна паметъта му.

Следъ дълго боледуване на 6 февруари 2001 г. почина въ Ню Йоркъ нашиятъ съдейникъ

г-нЪ Желѣзко Жековъ Гочевъ,

рог. на 15 августъ 1915 г.

въ с. Богрово, Хасковско.

Служилъ вЪрно и достойно на Царство България, следъ злокобната дата 9 септември той минава презъ т.нар. народенъ съдъ, вижда безчинствата на комунистичЪ и избира свободата, като минава въ Гърция следъ седемдневенъ криене. Прекарва 2 години въ италианскитЪ лагери,

откъдето заминава за САЩ 1950 г. Тукъ се включва дейно въ Българския Националенъ Фронтъ въ борба за освобождението на мило то ни отечество. До последния си часъ той вЪрваше въ близката победа надъ злото, възстановяване на Търновската конституция и Българския царски тронъ. Огорченъ бЪ да види какъ синоветЪ на тЪзи, които унищожиха държавата ни, спокойно се движатъ изъ цЪлия свЪтъ и живЪятъ въ разкошъ съ ограбенитЪ народни пари.

Но наследничитЪ на тЪзи, които отдадоха цЪлия си съзнателенъ животъ въ борбата за свобода и демокрация, сме длъжни да я доведемъ до успѣшенъ край.

Отъ ЦУС на БНФ
и Жеко Желѣзковъ Гочевъ

Скръбенъ поменъ

Изминаха шестъ месеца отъ смъртъта на нашия приятелъ и съдейникъ

г-нЪ Кръстанъ Моралиевъ, 78 г.

Починалъ въ Сидней, Австралия, следъ продължително боледуване.

Съ своя добър характеръ, чисти чувства и високъ национализъмъ, Кръстанъ остава незабравими спомени всрѣдъ всички свои приятели.

ВЪчна паметъ!

ЦУС на БНФ

На 18 мартъ 2001 г. почина въ Чикаго дългогодишниятъ членъ на Бълг. Националенъ Фронтъ

г-нъ Иванъ Божиновъ Филиповъ,

род. 1922 г. въ с. Иново, Вудинско.

Той успѣва да избѣга отъ България, вследствие на комунистическия тероръ, на 15-мартъ 1951 г. заедно съ своя приятель Илия Върбановъ. Прехвърля се въ Триестъ 1953 г., а оттамъ влиза въ Американската армия, където служи до 1959 г. Следъ това се заселва въ Чикаго и работи въ Форджъ. Съ високо национално съзнание и чувство, Иванъ подкрепяше винаги борбата за свободна България.

Богъ да го прости.

ЦУС на БНФ

Нѣколко часа преди настѣпването на 2001 г. почина въ Чикаго следъ дългогодишно боледуване нашиятъ приятель

г-нъ Пиеръ Петровъ,

род. въ Бѣлово на 23 дек. 1920 г.

Като единъ отъ най-старитѣ емигранти въ Чикаго, Пиеръ бѣ познатъ на всички българи въ града, дошли преди 1989 г. Съ своята отзивчивостъ и желание да помогне на всѣки, той остави много приятели съ незамѣними спомени и ще липсва на всички, които го познаваха.

Вѣчна да бѣде паметта му!

Презъ декември 2000 г. почина неочаквано въ Лорейнъ, Охайо, членътъ на ЦУС на БНФ

г-н Тодоръ Тодоровъ, 60 г.

Съ неговата смъртъ БНФ губи единъ отъ най-активнитѣ си членове, готовъ винаги да подпомогне борбата за нова България. Той съ голѣмъ интересъ следише събитията въ Македония и историята на тази българска земя.

Богъ да го прости!

ЦУС на БНФ

Въ Мелбърнъ, Австралия, почина следъ продължително боледуване съпругата на представителя на БНФ за Австралия

г-жа Габриела

Сарайдарова

Ели бѣ винаги въ подкрепа на гѣлото, за което Пано Сарайдаровъ е обрекълъ живота си. Тя сподѣли неговата емигрантска сѣдба и живѣеше съ мъжитѣ на емигранта-изгнаникъ.

Вѣчна да бѣде нейната паметъ.

Отъ ЦУС на БНФ

Издаването на списание "Борба" се финансира единствено отъ помощи на читателитѣ си. За да се избѣгнатъ високитѣ такси при изваждане или осребряване на чекове въ валута, различни отъ тѣзи въ съответната страна, помощитѣ да се изпращатъ:

въ левове - до Гошо Спасовъ, ул. "Алабакъ" 21, Бѣлово, България

въ австралийски долари - Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

въ щатски долари - "Borba", P.O. Box 46250, Chicago, IL. 60646, USA.

(Отъ Европа помощитѣ въ валута могатъ да се изпращатъ и на адреса ни въ България.)

Печатница "Отечество" ООД - София, бул. "Стамболийски" 125 (входъ отъ ул. "Осогово") отпечатва и отъ чужбина: книги, списания, рекламни дипляни, проспекти, календари, етикети и други книжни тѣла на черно-бѣло или цвѣтенъ офсетовъ печатъ.

Проектопоръчкитѣ да бѣдатъ придружени съ обяснения за:

1. Голѣмина на книжното тѣло (страници, бройки); 2. Размѣри на книжното тѣло; 3. Количество на книжното тѣло (500, 1000, 5000 и т.н.); 4. Видъ хартия, на която да бѣде отпечатано книжното тѣло; 5. Видъ картонъ за корицата и съответно въ какви цвѣтове; 6. Евентуаленъ срокъ за изпълнение на поръчката.

За кореспондентски контакти: България, Бѣлово 4470, ул. "Алабакъ" 21 - Гошо Петровъ Спасовъ

За телефаксови контакти: телефонниятъ кодъ за България и София + 223-531 - "Отечество" ООД, София

Уважаеми читатели на сп. "Борба",

Вестникът на нова посттоталитарна модерна българска държава се нарича

Той не е ангажиранъ партийно и за това е извънъ комерційнитѣ партийни борби за властъ.

Вестникъ "Националенъ ПОДЕМЪ" е съ погледъ къмъ бждещото на България, като **модерна държава**, изградена върху основата на възстановената и осъвременена Търновска конституция.

"Националенъ ПОДЕМЪ" се бори за възстановяване на **парламентарната конституционна монархия** съ държавенъ глава **Негово Величество Симеонъ II, царъ на българитѣ**.

Вестникъ "Националенъ ПОДЕМЪ" не гѣли гражданитѣ на полъ, народностъ, вѣра, образование, произходъ и др. Той се бори за единството на всички имащи българско самосъзнание люде, независимо кжде живеятъ на планетата Земя.

Тази позиция на вестника не се нрави на нѣкои, които искатъ да го опартизаятъ и да го отклонятъ отъ позицията му да отразява единството на нацията и да служи само на интереситѣ на българския народ.

Читатели на сп. "Борба" въ България! Вестникътъ ни рѣдко се появява по павилионитѣ за разпространение на печата. Търсете и го изисквайте, защото е скритъ подъ другитѣ вестници! Вестникътъ ни призовава българската нация къмъ съпричастностъ съ Н. В. царъ Симеон II, поставя си целта "бързо и качествено да се промени стандартътъ на животъ", да се спре съ партизанщината и да се обедини българската нация около изконнитѣ ни идеали и ценности, които сж съхранили величието ни презъ вѣковетѣ. Най-сигурното срѣдство всеки четвъртъкъ да имате въ ржце вестникъ "Националенъ ПОДЕМЪ" е като се абонирате въ пощенскитѣ станции — **каталоженъ номеръ 507**, или направо чрезъ поржчка отъ редакцията:

За контакти:

тел./факс: (02) 223 531; тел.: (02) 207 127 (Спасовъ)

Адресъ за кореспонденция:

Гошо Спасовъ

жк "Сердика", бл. 18-А, вх. Е, ап. 107

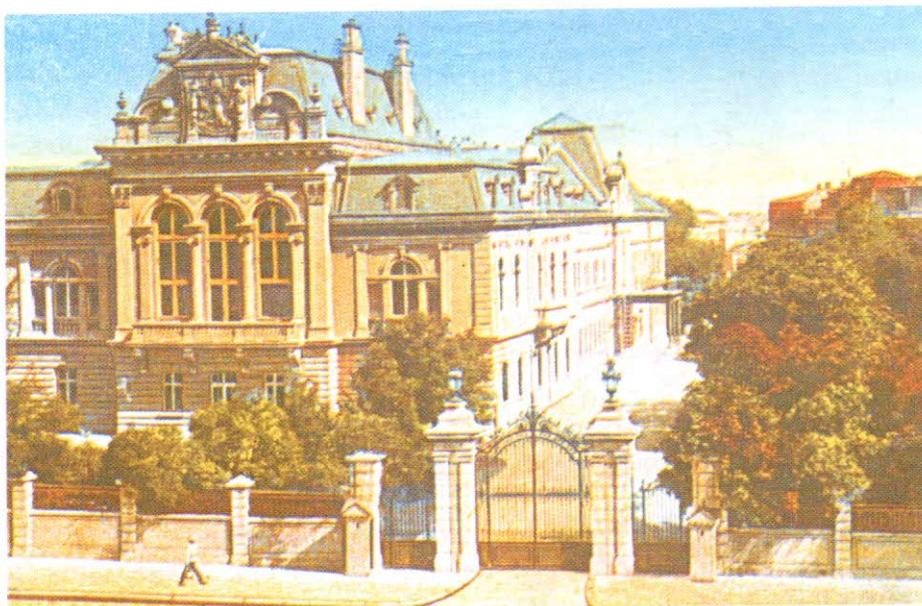
в. "Националенъ ПОДЕМЪ"

София 1379

Редакционенъ комитетъ: дупл. инж. Александъръ Дърводѣлски, г-нъ Гошо Спасовъ, г-нъ Драгомиръ Загорски

БЪРБА ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Царският дворец в София в началото на XX век

Крило

Отзвукъ от първата среща
на Н.В. царь Симеонъ II съ представители
на медиитѣ – 10.02.2001 г.
въ Двореца “Врана” – София

Ржка – издигнато крило,
понесло вѣра и надежда,
показа гордото чело,
което мжката изглежда.

Тя вдигна облацитѣ гъсти,
разчисти въздуха ни съ взломъ,
надеждите събра чевръсто
да изградимъ Родина-Домъ.

И всѣка птичка отлетяла
отъ своето гнездо далечъ,
безъ страхъ да идва оцѣлѣла
на клона възроденъ следъ сечъ.

Държавата модерна, нова
крило щомъ има и мечти,
тя съ младостъ за дѣла готова
следъ своя крахъ ще разцѣфти!

10.02.2001 г., София

Виолета БОРИСОВА

**ВѢРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ**

Печатъ: Отечество ООД